Вестникът на ЕГ „Пловдив“

ДЕЛТА ТЕ

5 февруари 2008 г., брой 3, сезон IV, www.els-plovdiv.com

Цена 50 ст.

Древна философия в млада опаковка 3

“Не на насилието в училище” 4

ЕГ “Пловдив” на вълните на Z-Rock 7

Спрете Земята! Искам да сляза! 11

Амбиции в агония 13

Химиците пожелават 15

Снежно училище

След еуфорията по коледните и новогодишните празници естествено последва и началото на учебните занятия в ЕГ „Пловдив“. Автобусите рано сутрин отново се напълниха с ученици, мечтаещи си автобусът да тръгне в обратна посока и да се върнат на топло в леглата си. В студените януарски сутрини пътят от спирката до училище ти се струва много по-дълъг от обикновено. Може би на много от вас не им е направило впечатление, че, за разлика от улиците в Пловдив, снегът по алеята до училище беше почистен. Изненадващо, с всеки следващ ден тя се разширяваше. Заскрежените иглички на борчетата в самия край на пътеката ни напомня за неповторимата красота на зимата. До класните стаи не остава много път. Внимаваме да не се подхлъзнем по стълбите и вече сме вътре. Приятно сме изненадани от топлината, с която нашето училище ни приема. Тя се поддържа именно с новите придобивки - врати между коридорите. Никой не би се оплакал, че в самите стаи му е студено, даже по-често се чуват отзиви, че е прекалено топло. В крайна сметка се оказва, че първият час може да започне нормално. В междучасието се налага някой да се жертва за останалата част от класа и да отиде до лавката. Дотам той трябва да стигне, без да се подхлъзне по ледената пързалка. През целия ден зимата напомня за себе си, дори в училище - къде с приятните, къде с нетолкова приятните ѝ признаци.

Николай ГАРАБЕДЯН, 10-е

Коледният бал - забавление за малки и големи

Един прекрасен повод да се съберат петте випуска на едно място

Как прекараха учениците на ЕГ „Пловдив" последните дни училище на 2007 година? Някои правеха усилено контролни, други си помързелуваха, трети идваха на училище просто за да се видят на спокойствие със съученици и приятели, а четвърти въобще и не идваха. Но истината е, че в главите на всички жужаха само 2 идеи - Коледен бал и зимна ваканция. И това бе достатъчно, за да позволи на всички ни да гледаме някак по-бодро и оптимистично напред.

Така очакваният Коледен бал се състоя на 19.12 (сряда) в трета палата на Панаира. Тази година той нямаше тема (както миналата - бал с маски) и организаторите доста се позачудиха какво условие да поставят като „влизане само по двойки", „приказни герои" и т.н., но окончателното решение бе всеки да избере сам какъв иска да бъде на бала. Имаше официално облечени - с костюми и рокли, маскирани като известни личности и такива в спортно-елегантно облекло, удобно за танци.

Както всяко голямо мероприятие, и това имаше своите предимства и недостатъци, започвайки с влизането в самата палата. Началният замисъл - да се влиза по класове, за да няма проблем със списъците и да става по-бързо, се провали и настъпи малък хаос и негодуване пред палатата поради смразяващия студ. Но еуфорията за предстоящото събитие надделя и нямаше произшествия или фалове. Бавно, но славно, за около час, всички ученици вече бяха приютени в добре отоплената палата и нападнаха дансинга. Разбира се, предимствата на тазгодишния бал по отношение на организацията изпъкваха. Голямо удобство беше гардеробът, където всеки спокойно можеше да остави връхната си дреха и лични вещи; палатата бе видимо по-просторна и събра всички гости (без да става пренаселено) и, може би най-важното за всички - пространството за танци бе достатъчно обширно.

Другото притеснение преди бала беше по отношение на музиката, но, противно на очакванията, организаторите и това бяха подготвили грижливо. Вярно, че преобладаваше един стил музика, но пък беше изключително жива, динамична, ритмична, раздвижена и носеше духа на събитието. Имаше, разбира се, недоволни, но за тях към края на бала прозвучаха част от златните хитове на 80-те и 90-те, като балът завърши с „Клетва" и „Днес ще се срещнем след 10 години".

Музиката изцяло проследи настроението на всички от началото до края. Но нищо нямаше да е същото без традиционната надпревара за Мис и Мистър на вечерта (и явно на 2007-а?). Тази година званието получиха Александра и Георги от 11-з клас, които заслужено, с пот на челото и с много горещи танци, си спечелиха титлите. Лентите им бяха връчени от миналогодишните победители. След края някои се прибраха, а други отидоха да си доотпразнуват в заведение или дискотека, така че веселото настроение не напусна всички до сутринта, което пролича още първия час (в 7.30 ч.) у всички поспали, недоспали и въобще нелягали.

Всъщност, балът бе един прекрасен повод да се съберат петте випуска на едно място и всички заедно да

Снимки от Николай Суванджиев

отпразнуват края на учебните дни на 2007 г. и наближаващите празници. Всичко бе подготвено добре и пропуските от миналата година бяха съобразени и премахнати, за което всички трябва да благодарим на организаторите на мероприятието, както и на ръководството на гимназията, без чиято помощ събитието „Коледен бал 2007" нямаше да се състои. И, не на последно място, трябва да се отбележи озадачаващо малкият брой присъстващи учители, но искрено се надяваме, че следващия път това ще бъде поправено.

Катерина СТОЯНОВА, 11-к

„Едно детство... тяхното. Хиляди мечти... истински"

Това са думите, изписани с големи букви в интернет страницата на една благотворителна организация - „Спаси Дарина". Това е клубът за благотворителност, който около миналогодишните коледни празници ни даде прекрасната възможност да дарим малко, но от сърце за бъдещето на Георги Корфонозов.Това е едно петнадесетгодишно момче, което се нуждае от спешна бъбречна трансплантация. Всички знаем, че операцията е много скъпа, но от по-голямо значение при подобни случаи е, че има хора, които са готови да помогнат, хора, които се интересуват от случващото се около тях. На 13 декември в ДНА се проведе благотворителен концерт, организиран от клубовете „Спаси Дарина" и „Интеракт", в които членуват и наши съученици. Той беше посветен на Георги.

Деница, 11-б клас:

„Случилото се ме порази, защото много хора дойдоха. Повечето можеха да постъпят по следния начин: купуват си билет и после съвсем забравят за концерта. Ние, от организацията, бяхме трогнати от факта, че дойдоха и млади, и стари... всички с едничката цел и желание да помогнат, всички обединени от идеята за едно добро дело. Искам специално да благодаря на участниците в концерта, които приеха да участват без никакво възнаграждение, освен чувството за удовлетвореност от направеното. Колкото повече мисля за тази вечер, толкова повече се убеждавам, че ние, българите, имаме силата да постигнем много, стига да искаме."

Настроението зад кулисите също е било добро, поне според участниците, които решиха да изразят мнение:

Димитър, 11-г клас - „Импресия"

„Най-голямо влияние върху решението ни да участваме оказа фактът, че концертът е с благотворителна цел. Щом чухме за участие, веднага се съгласихме - все пак резултатът от усилията, които хвърляме на репетиции, трябва да бъде видян от хората. Ние от „Импресия" жадуваме за подобни неща. Организацията беше отлична и нямам никакви забележки не защото съм пристрастен, а защото това е самата истина. Единственият проблем може би беше озвучението, но това съвсем не е нещо, което зависи от благотворителните клубове. Радвам се, че залата беше пълна, а програмата - разнообразна."

Янчо, 11-з:

„Да участваме ни покани Деница от клуб „Интеракт" и ние приехме възможността за изява с благородна цел с голям ентусиазъм - все пак, важна е идеята. Справихме се с подготовката и репетициите за кратко време, но се получи добре. В публиката имаше хора от всякакви възрасти, всички готови да подкрепят начинанието."

Аз лично съм щастлива заради постигнатото от всички тези хора, които взеха участие в концерта по един или друг начин, щастлива съм и заради доброто влияние, което оказват подобни събития на хората, за които са организирани. Лицето на Георги грееше, по него можеше да се прочетат радост и благодарност.

Невена КИЧЕКОВА, 11-ж

Древна философия в млада опаковка

Красивите и важните неща са най-прости

На 18 и 19.01.2008 г. в Куклен театър - Пловдив, се състоя премиерата на новата постановка на Детски театър за възрастни „Владимир Николов“ към ОДК - Пловдив. Пиесата беше озаглавена „Езоп“ - осъвременена версия на произведението на Фигейреду „Лисицата и гроздето“.

Главните роли отново взеха ученици от нашето училище - Димитър Кирков и Станислав Ласков, 11-г, и Стефан Алдимиров, 10-а. Те се преобразиха в мъдри (и не чак толкова мъдри) философи и потопиха публиката в атмосферата на древна Елада.

Благодарение на случващото се, пред очите си видях кристално ясно, че красивите и важните неща са именно най-простите. Убедих се, че една басня от три изречения може да носи толкова символика и смисъл, колкото и цял том писания, които накрая стигат до същите заключения.

Това, което ме изненада, бе финалът на пиесата. От миналото действието се пренесе в настоящето, не по-малко обвито в поквара и омраза. Наболелите проблеми на съвремието се стовариха отгоре ни с огромна сила. Те бяха ясно заявени, без страх, със скрита надежда, че един ден това наистина ще е измислица на театъра. Въпреки смеха, който сцената неволно породи, това беше смях през сълзи. Като равносметка мога да кажа: видях таланта и старанието на хората на сцената; в мен се породиха нови изживявания и нови въпроси. А смисълът на театъра е именно в това - да успеем да видим общочовешката идея, да се опитаме да я разберем и съотнесем към себе си и така да стигнем до нови истини за същността ни и за света около нас.

Мисля, че всички дружно можем да кажем на младите будители едно простичко, но значимо „Браво!“.

И дано се намерят човеци сред хората...

Еница ГАБРОВСКА

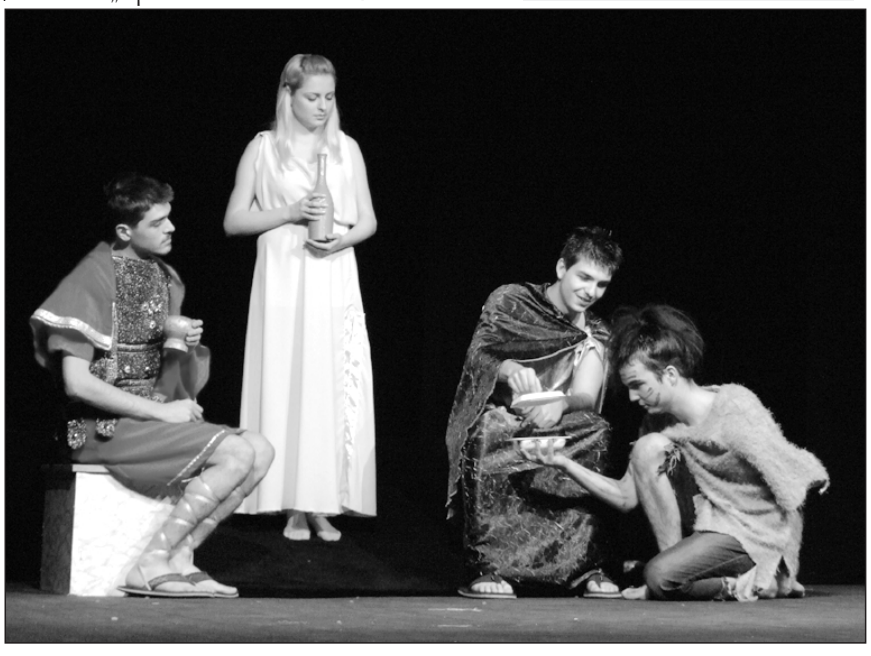

Открит урок по математика

Доскоро всички живеехме с новините от националната учителска стачка и с нейните справедливи искания за реформа в образованието и достойното му финансиране. Отстоявайки своите позиции, преподавателите от цялата страна търсеха разнообразни форми на протест. Нашите учители отново показаха изобретателност и оригиналност, като изнесоха „Открит урок по математика“.

Стачката беше отразявана неточно и непълно в медиите. Възмутени от непрестанните спекулации в обществото пространство, учителите ни решиха да обяснят на държавници и синдикални лидери как се смята с проценти и какви са конкретните искания по отношение заплащането на преподавателите. В публичното пространство се подмятаха всякакви числа, които имаха за цел да объркат както учители, така и цялото общество. С открития урок по математика учителите ни показаха лъжите и спекулациите както на управляващата ни коалиция, така и на цялата образователна система. Във филмчето всяка реплика е натоварена с особен смисъл. „Една вечер всички гледахме изявите на политическите лидери и си записвахме абсурдните им изказвания, които после включихме в пиесата“, казва госпожа Докузова, въплъщаваща се в ролята на Симонка. Другите основни действащи лица са господин Бояджиев в ролята на Орешко, господин Кафалиев в ролята на Вълчо, господин Сивов в ролята на Соколчо, господин Вангелов в ролята на Пиринчо, господин Петров в ролята на Серж и госпожа Урбалова в ролята на Кирка Атанасова. Разбира се, в реализирането на цялостната идея по открития урок са участвали и много

Госпожа Докузова в ролята на Симонка

други учители от гимназията. Без съмнение, получи се една интересна постановка, която изненада приятно и нас и показа скрити дарби на учителите ни.Те се изявиха като чудесни сценаристи и актьори!

Единственото, за което могат да съжаляват преподавателите ни, е, че не постигнаха нужния обществен отзвук. Събитието беше отразено в едно-единствено радиопредаване. За жалост, в България все още няма обективни медии, които да отразяват пълно, точно и безпристрастно новините. Госпожа Докузова разказва как учителите са обикаляли телевизии и предавания, но никъде не са ги приели. Напротив, разбирайки за какво става въпрос, всички веднага ги отпращали. Но, както госпожа Докузова сподели - „Най- важното е, че всички много се забавлявахме по време на подготовката и заснемането!“.

Предполагам, че сте любопитни да видите учителите ни в една нова невиждана досега светлина :). Е, може да го направите на www.elsplovdiv.com. Там ще намерите „Откритият урок по математика“, както и филмче, отразяващо процеса на самото му правене, за което специално благодарим на госпожа Албена Тончева, предоставила го на Делта Те.

Георги МАНОЛОВ, 10-е

„Зимна приказка“

Фотоклубът ни отново напомни за себе си. Това стана с изложбата на тема „Зимна приказка“, която от 28.01 огрява коридорите на гимназията. Събирането на снимки бе обявено преди повече от месец и ентусиасти не липсваха. Много нови и неочаквани фотографи ни зарадваха с оригинални идеи и композиции. Въпреки че темата е студена, от снимките им се усещат топлина и позитивни емоции. Надяваме се, че занапред броят на членовете на клуба ще се увеличи, за да направим една красива изложба по случай 50-годишнината на ЕГ „Пловдив“. За това събитие очаквайте информация на сайта на гимназията, в „Делта Те“ и от членовете на фотоклуба.

Успешно щракане и до следващия път!

Еница ГАБРОВСКА

„Не на насилието в училище“ - призивът с неподозирана символика

Може би ти си човекът, който, заставайки пред телевизора, неведнъж е попадал на тези слова, изречени от известни личности в подкрепа на кампанията на UNICEF „Не на насилието в училище“. Да, те звучат трогателно, но много малко от нас си дават сметка за трагизма, с който са пропити, за това че те са изповедта на един човешки живот, те са и завещанието, което една наранена и изстрадала душа е оставила на нас. Защото всеки има право на глас. Това са част от стиховете на Лора, едно 14-годишно момиче от Великобритания, която през 2002 г. решава да сложи край на живота си и се самоубива. Причината да постъпи така се крие на пръв поглед незначителните, но очевидно разрушителни подигравки, отправени към нея от страна на съучениците ѝ. Решението е взето в момент на отчаяние и чувство на самота и отхвърленост. Отивайки си от този свят, Лора остава до последния миг безмълвна... Тя не изрази на глас своята болка и в момент на отчаяние сложи край на едно съществуване, прозирайки невъзможността да се реализира справедливостта. Тя беше човекът, намерил утеха в смъртта, поемайки удар след удар, отказвайки да разкрие уязвимостта на своята душа пред никого друго освен белия лист хартия. Понякога е много жалко, че на човек му се предоставя възможност да черпи пример от жизнения път на едно нещастно същество. Точно този простичък, но покъртителен случай провокира през 2002 г. да се насочи общественото внимание към един наболял, но избягван проблем - насилието в училище. Започналата във Великобритания кампания на UNICEF достигна и нашата родина в края на миналата година. Личности, които познаваме от своето ежедневие, застанаха пред камерата, за да заявят открито за съществуването на проблема. По този начин се стремят да предразположат учениците, които се страхуват да говорят, да потърсят помощ на откритите телефонни линии. За да се постигне максимален ефект, за място на снимките бяха избрани училищният двор, коридор и физкултурен салон, защото според психолозите това са така наречените „горещи точки“ на насилие. Професионалистите смятат, че точно там по-силните тийнейджъри се освобождават от напрежението, което са събрали, насочвайки своята агресия срещу по-крехките си връстници. Така на тях им става полеко, но ударът, който понасят малтретираните, може да доведе до сериозни психически отклонения, като се започне от личностни травми, проблеми в общуването и се стигне до психоза и наркоза. Основните проблеми са, че в забързания ритъм на ежедневието комуникацията между родители и деца остава някакси на заден план. Неефективно е и взимодействието между различните институции и най-вече съществува така нареченият страх от задълбочаване на кризата в ситуацията. Това е и едно от обясненията защо все още тази кампания не отбелязва успех в пределите на България. Изглежда все още не е преодоляна границата, стопираща откритото заявяване на проблема. Самата Лора не е намерила сили да сподели болката си. Защо семейството ѝ и нейните приятели до последно не са подозирали за въздействието на подигравките на нейните съученици. И така, трупайки огорчение в себе си, тя в един момент е решила, че няма смисъл да продължава напред. Но ние знаем, че има смисъл, и може би се питате дали може би нейната история щеше да има щастлив край, ако някой ѝ беше подал ръка, когато е имала нужда. За съжаление, нейната история не може да бъде преписана, за съжаление, смъртта е едно от малкото непоправими неща. Но всички ние като част от едно общество може да бъдем малко по-отговорни и да помогнем на близки или просто познати, призовава ни UNICEF, за да не се налага повече някое невинно създание да изрече:

Аз съм човекът, когото тормозеше като малък.
Аз съм човекът, който ти изглеждаше жалък.
Аз съм човекът, който върви към дома неохотно.
Аз съм човекът, когото плашеше до смърт всеки ден.
Аз съм човекът, който стоеше безмълвен, смутен.
...
Аз съм човекът, чието име не знаеш.
Аз съм човекът, за когото нехаеш.
Ти мислиш, че е готино да си свиреп.
Но и аз съм човек - като теб.

Аз съм човекът, който живя в страх и насилие толкова време.
Аз съм човекът, разрушен от това бреме.
Аз съм човекът, който се давеше в презрение.
Аз съм човекът, който проклинаше своето рождение.

Екатерина СТАНКОВА, 11-ж,
Екатерина ТАНЧЕВА, 11-ж

RECYCLING: Мисията възможна

Да дадем на природата втори шанс

В природата енергията не се губи. Факт. Така с лекота обосноваваме надеждите си за прераждане. Поне още един шанс за живот и ново начало, още поне един шанс да съществуваме и да изпълним мисията си. А кой знае каква е тя? Иронията е, че прекарваме живота си, мъчейки се да натъпчем в мозъчната си кутия концепциите за безкрайността на вселената, за противоречията и за душата, която ни е дадена (може би под наем), а разбираме истината в края на тунела със светлина. Но нищо, до следващия път.

Мисията за нас е важна точно толкова, колкото за природата - съдбата на всеки лист хартия, всяка консерва, всяка бутилка. Нима имаме правото като алчни конкистадори да грабим с пълни шепи от ресурсите на природата и да откажем правото за нов живот на вече изпълнилите мисията си „ветерани на консуматорската инвазия“, под претекста, че величието ни изисква да сме първите потребители/собственици на девствена земя? Само че прозаичните ни всекидневни навици са лишени от романтиката, обаянието и тръпката, завладели откривателите на прага на Новия свят. Тогава има ли значение дали драскаме на рециклирана, или нова хартия? Разликата се състои във факта, че предишният ѝ „господар“ ѝ е дал втори шанс да изпълни мисията, дадена ѝ от обществото - да служи. А ние знаем, че по този начин допринасяме да не се „вербува за каузата“ някое друго нищо неподозиращо дръвче. Имаме ли правото да откажем на природата този шанс?

А ако разсъжденията за вселената, Земята и още нещо не са в състояние да убедят практичният ум, убеден в изключителността на личността си и нищожеството на обектите, които само способстват за разгръщането на целия му потенциал, то този случай е неспасяем. Но заради тези, които имат нужда от доказателства, за да превърнат плахата вяра в религия...

Всеки тон рециклирана ХАРТИЯ:

- Спестява отсичането на 13 дървета
- Спестява използването на 31,780 литра вода
- Спестява използването на 2,5 барела петрол
- Спестени са 4 куб. метра в депото за отпадъци
- Производството на хартия от рециклирани материали замърсява въздуха с 74% по-малко, а водата - с 35% по-малко.

Рециклирането на СТЪКЛО:

- 1 рециклиран буркан или бутилка пести енергията, използвана за осветление с 1 крушка за 4 часа.
- 1 рециклиран буркан или бутилка пести 25-32% от енергията, използвана за създаването му.

Рециклирането на ПЛАСТМАСА:

- 1 тон пластмасови отпадъци пести енергия от 7,200 квтч.
- 5 двулитрови пластмасови бутилки съдържат материал за фибропълнежа на едно яке.

В България каузата за рециклирането е още прохождаща, въпреки че във всеки жилищен квартал вече можем да видим контейнери - син (за опаковки от хартия и картон), жълт (за опаковки от пластмаса и метал) и зелен (за стъклени опаковки). Там не бива да се изхвърлят хранителни отпадъци, сгурия и пепел, листа и клони, битови и строителни отпадъци. Твърди се, че изхвърляните в депата отпадъци ще намалеят с 40%, което ще реши проблема с изчерпващия се капацитет на сметищата (хм, тема за размисъл за София и Неапол). А потреблението на енергия и суровини може да се понижи със 70-90%.

За този, който не желае да бъде убеден, данните са неточни, твърденията - безпочвени, а изводите - изкуствени. Но другите, до които думите ми са стигнали, имат възможност да претворят убежденията в дела. Луксът да изживееш живота си без съжаление и със съзнанието, че си допринесъл за нещо по-мащабно от самия теб, си струва.

София КАРТАЛОВА, 11-з клас
Източници: „Ekonak“

Рак на шийката на матката

Втората по честота причина за смърт от злокачествени заболявания сред жените

Всеки ден по новините слушаме рекламни кампании за рака на шийката на матката, за ваксината срещу него и за опасността от него. Но какво всъщност знаете за това заболяване?

Какво представлява ракът? Това е заболяване, при което определени клетки на организма не функционират правилно, растат и се делят прекалено бързо, оформяйки образувание, наречено тумор.

Ракът на шийката на матката носи името на мястото, където възниква. Той не се образува изведнъж. Този процес може да отнеме години (може да се развие и по-бързо). Първоначално определени клетки се трансформират от „нормални“ в предракови и чак след това в ракови.

Какви са причините? Ракът на шийката на матката е свързан със сексуалното общуване и с определени агенти, предавани по полов път. Това са инфекциозни микроорганизми, които са от рода на човешкия папилома вирус (ЧПВ)(HPV).

Рискови фактори

- Инфекция с човешкия папилома вирус (ЧПВ). Най-честите симптоми са брадавични образувания върху лигавицата на половите органи.
- Тютюнопушенето увеличава риска от развитие на рак, при жени инфектирани с ЧПВ.
- Ранно започване на полов живот
- Много и различни партньори
- Инфекции с други предавани по полов път микроорганизми (хламидии, генитален херпес)

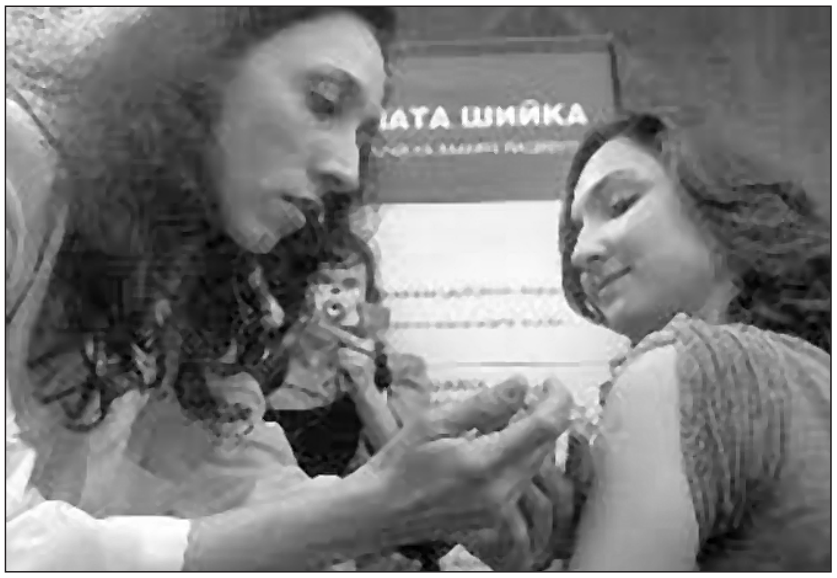

Ваксината е предназначена за момичета и млади жени на възраст между 9 и 26 години

Симптоми

Симптомите при рак на шийката на матката са неспецифични. Оплакванията най-често се появяват, когато заболяването е в напреднал стадий.

- Най-честите оплаквания са:
- Болки в долната част на корема (в малкия таз)
- Болки при извършването на полов акт
- Кръвотечение между две менструации
- Продължителна и обилна менструация

Как се лекува ракът на шийката на матката?

В ранните стадии на заболяването задължително се прави конизация - процедура, при която от шийката на матката се изрязва засегнатото парче тъкан с формата на конус и се изследва хистологично. Тази процедура може да ефективна при млади и нераждали жени, ако при тях туморният процес не е навлязъл в лимфните и кръвоносните съдове

В напредналите стадии се извършват редица от процедури като лъчелечение (използват се лъчи, които увреждат туморните клетки и пречат на тяхното размножаване); химиотерапия (специални медикаменти унищожават туморни клетки в тяло); хистеректомия (операция, при която се отстраняват матката и околни анатомични структури, засегнати от туморния процес) Въпреки приложеното лечение, напредналият рак на шийката на матката е с много лоша прогноза. Ето защо най-важното звено в борбата с тази болест е ПРОФИЛАКТИКАТА.

Ваксина

Вече има ваксина, която предпазва от развиването на рак на шийката на матката. Тя е предназначена за момичета и млади жени на възраст между 9 и 26 години, защото в тази възраст започват първите сексуални контакти . Рискът от заразяване с вируса тогава е най-висок.

Ракът на шийката на матката е втората по честота причина за смърт от злокачествени заболявания сред жените след рака на млечната жлеза. Около 300 000 жени умират ежегодно. Всяка година само в България заболяват над 1000 жени и около 400 умират, като най-засегната е групата на 23-годишните. Помислете за себе си! Ранната диагностика и профилактиката спасяват човешки животи!!!

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

Ранното започване на полов живот е сериозна предпоставка за болестта

Краят на срока е, всички учители трябва да ни „поизпитат“ - било то писмено или устно. И за да не изневерявам на традицията за кратките писмени изпитвания почти по всеки предмет, реших да ви препитам малко за болестите, предавани по полов път.

1. Най-опасната болест, предавана по полов път, е СПИН.

Вярно..... Грешно.....

2. Болестите, които се предават по полов път, са заразни.

Вярно..... Грешно.....

3. Презервативът не е единственото средство за предпазване от полово предавани болести.

Вярно..... Грешно.....

4. Контрацептивите предпазват от венерически болести.

Вярно..... Грешно.....

5. Съществува ваксина, която предпазва от заразяване с някои болести, предавани по полов път.

Вярно..... Грешно.....

6. Някои болести,предавани по полов път, могат да се лекуват медикаментозно, но за други няма лечение.

Вярно..... Грешно.....

7. Някои от симптомите на болестите, предавани по полов път, наподобяват симптоми, характерни за други заболявания.

Вярно..... Грешно.....

8. Човек може да се зарази с вируса на HIV при допир със заразен.

Вярно..... Грешно.....

9. Ако не се лекуват, повечето болести, предавани по полов път, могат да предизвикат стерилитет.

Вярно..... Грешно.....

10. Колкото повече партньори имате, толкова по- голяма е вероятността някой да ви предаде своята инфекция.

Вярно..... Грешно.....

Отговори

1. Вярно. СПИН е най-опасната венерическа болест, за нея няма лечение или ваксина

2. Грешно. Болестите, предавани по полов път, принадлежат към заразните болести, но за разлика от тях се предават само при полов контакт.

3. Грешно. Презервативът е единственото средство за предпазване от венерически болести.

4. Грешно. Контрацептивите предотвратяват единствено нежеланата бременност. Те не предпазват от болестите, предавани по полов път.

5. Вярно. Има ваксина срещу хепатит В, която предпазва от заразяване.

6. Вярно. Има болести, които се лекуват медикаментозно (сифилис, гонорея), но има и такива, които не могат да се излекуват. На лечение се подлагат само техните симптоми, за да се облекчат.

7. Вярно. Много от симптомите наподобяват тези при грип или други често срещани болести.

8. Грешно. Човек може да се зарази с вируса на HIV само при контакт с кръв сперма или вагинален секрет на човек, болен от СПИН

9. Вярно. Инфекциите са най-честата причина за безплодие. При жените полово предаваните болести могат да доведат и до тазова възпалителна болест и рак на шийката на матката. Бременните, които са заразени, имат по-голям риск от спонтанен аборт и преждевременно раждане.

10. Вярно. Един от начините за предпазване от полово предавани болести е избягването на безразборните сексуални връзки и поддържането на сексуален контакт само с партньор, заслужаващ доверие.

Хип-хоп - защото с него ми е гот и тип тип-тибидиритоп!

Чувството е все едно, че си влюбен

Имената Reknail и Slawek едва ли звучат непознато за тези, които често прекарват петък вечер в клуб „Гепи“. Там учениците от 10-е клас разчупват обстановката, редейки рими пред микрофона. Случайността събира младите рапъри и не след дълго те намират общ език - хип-хопа. В края на 2007-а сформират групата Diffraze заедно с Kokie Da Great, Fusion, ElMOnE, PoteOne и DJ Mandarinski.

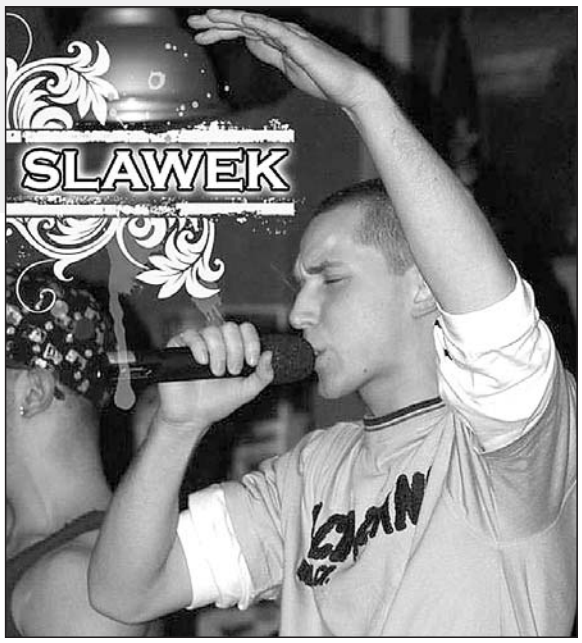

SLAWEK

За хип-хопа го запалват Гумени глави. Първия си запис прави през 2002-ра на старото домашно радио. Започва да пише текстове, но след известно време загубва интерес. Това не е за дълго. По-късно прави още няколко домашни записи, но сериозната промяна идва със запознанството с Reknail. Именно с него Slawek прави първия си студиен запис. Има нова цел, не просто да записва песни, а да прави качествен рап, със смислени текстове.

За пример му служат пловдивски групи като Респект и Хората на Изгрева, но самият той избягва да следва наложени рамки и стандарти, а се опитва се да намери своя собствен стил. На въпроса, какво означава псевдонимът му, иронично отговаря - „Не знам, може би СЛАвен чоВЕК.

Вдъхновение черпи от самотата и от своето ежедневие. Приема хобито си насериозно и с удоволствие би се занимавал с музика професионално, но не вярва, че има реализация. Все пак има планове за собствен албум през следващите година или две. Засега го спира желанието да добие повече опит и да затвърди уменията си. Вижда себе си като обсебен от музиката - Точно все едно че съм влюбен, такова е чувството. Сред останалите му музикални предпочитания са хаус и транс.

REKNAIL

Псевдоним: „Re - частица, която изразява повтарящо се действие, nail - освен нокът и пирон, значи и забивам, К-то го сложих, за да е малко по-интересно. Reknail - Отново забивам рими.“)

Занимава се с музика от 4 години. Всичко започва с хип-хоп модата. Постепенно започва да слуша черно и да се облича в стила. Интересът му се задълбочава и, сърфирайки из интернет, Юлиан попада на много хора, занимаващи се с писане на текстове.

Решава да опита и сега определя хип-хопа като начин на живот. Чрез музиката успява да изрази себе си, да излее душата си в рими. За извора на своето вдъхновение споделя: „Вдъхновението не е нещо, което да си повикаш, като решиш да напишеш песен. То си идва отвътре - казваш си к'вото ти е на сърцето.“ Търси разнообразие в творческия процес - понякога създава първо текста, а после с помощта на бийтмейкър - музиката. Друг път - точно обратното. Такова е и парчето му Requiem For A Dream, създадено по инструментала Requiem for a dream към едноименния филм.

Любимите му български изпълнители са Respect, Бате Пешо и Протест, но смята че в България няма поле за изява за младите изпълнители - Единствените изпълнители, които се „изявяват“, са попфолк певиците. Явно българският слушател е свикнал да му се набиват 2-3 безсмислени реда в продължение на няколко минути, върху музика, крадена от Сърбия, Гърция, Турция и Румъния. Затова и, въпреки страстта си, няма сериозни намерения за професионална музикална кариера. Въпреки сериозните размисли за собствен албум, Юлиан смята да не избързва и да остави тези си планове за по-далечно бъдеще.

Повече за музиката на Reknail и Slawek можете да намерите на:

http://www.myspace.com/slawek_bg
http://www.myspace.com/reknail
http://www.myspace.com/diffraze

Мая КУМАНОВА

„Делта Те“ обявява конкурс!!! Познай песента, прати на електронната ни поща deltate@gmail.com името ѝ и името на изпълнителя. Победителят ще спечели интервю във вестника.

And I'd give up forever to touch you
Cuz I know that you feel me somehow
You're the closest to heaven
That I'll ever be
And I don't wanna go home right now
And all I can taste is this moment
And all I can breath is your life
And sooner or later its over
I just don't want to miss you tonight

I don't want the world to see me
Cuz I don't think that they'd understand
When everything's made to be broken
I just want you to know who I am

And you can't fight the tears that ain't coming
Or the moment of truth in your lies
When everything seems like the movies
Yeah you bleed just to know your aliv

I don't want the world to see me
Cuz I don't think that they'd understand
When everything's made to be broken
I just want you to know who I am

Те победиха!

Мария Рангелова от 9-и клас позна песента на Nelly Furtado „Say It Right“. Зададохме ѝ няколко бързи въпроса.

— Какво обичаш да правиш през свободното си време?

— Да слушам музика и да излизам с приятели

— Кой е най-запомнящият се момент за теб досега в ЕГ „Пловдив“?

— Охо, много минаха и много ще дойдат, но може би първият ми учебен ден в ЕГ-то. Тогава всичко ми изглеждаше толкова странно и непознато. Обаче сега мога само да кажа, че много си харесвам даскалото

— Какво ти донесе Дядо Коледа?

— Дрехи основно, и много хубави моменти.

— Последната книга, която прочете?

— Карибски пирати 2.

— Как възприемаш Св. Валентин?

— Като един прекрасен празник, особено тази година, когато има с кого да го споделя:)

— Пожелание към съучениците ти?

— Да имат много здрави нерви, за да изтърпят цялото напрежение покрай края на срока, да бъдат много щастливи и да вярват в себе си:)

Еница ГАБРОВСКА

ЕГ „Пловдив“ на вълните на Z-Rock

Даниел Иванов от 12-з клас е „човек-оркестър“. Вече има зад гърба си издаден самостоятелен албум с емблематичното име „Heptagram“. На 21.01.2008 г. той участва в предаването за българска музика по Z-Rock „Гараж“. Поразпитахме го за подробности около музиката му и професионалното му развитие въобще.

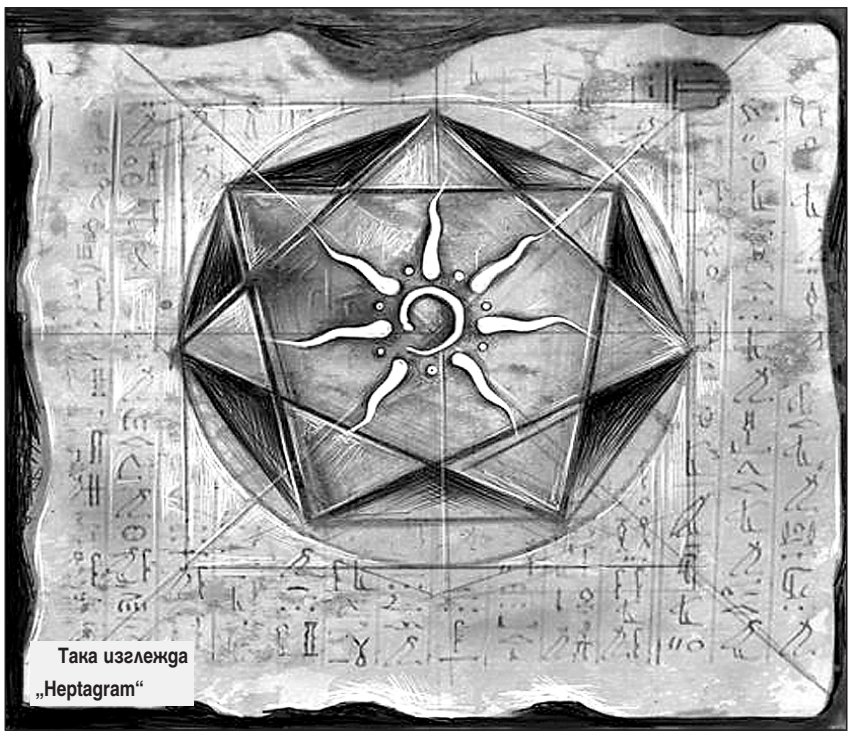

Така изглежда „Heptagram“

— От колко време се занимаваш с музика?

— Когато бях на осем, помолих родителите ми да ми купят китара за коледа, по възможност два месеца по-рано, защото бях голям ентусиаст да се захвана. Оттогава не съм спирал.

— На какви инструменти свириш?

— Основно на китара, но като цяло ме привличат всякакви струнни инструменти, а от няколко години се занимавам сериозно с ударни инструменти и, изобщо, с каквото ми попадне.

— Разкажи ни малко повече за албума. Как се роди идеята за него, как го осъществи?

— От няколко години изучавам звукозапис и компютърни технологии, свързани с целия процес по създаване на музика, от началния до финалния стадий. Започнах конкретно да се занимавам със звукозапис, след като учителят ми по китара ме светна, че с нужния компютърен software, с практика и умения и няколко подобрения в самите характеристики на компютъра, при домашни условия, може да се постигне нещо далеч повече от просто един аматьорски запис. Общо взето, новото поколение компютърни sequencer-и изместват работата на старите пултове и в центъра на студиото, било то домашно или професионално, стоят компютърът и многобройните програми, които улесняват фабрикуването на звука, който всеки желае да постигне. А с албума започнах да се занимавам, след като получих базисни знания и записах няколко инструментални композиции. Тогава с учителя ми решихме, че е време да се захвана посериозно и да заформя един инструментален албум с китарна насока. За обложката се свързах с един много талантлив художник, който учи в Софийската Академията по изкуства и след една година усилен труд на 18-ия си рожден ден успях да му направя release парти.

— Къде можем да намерим албума и въобще къде можем да те чуем?

— Продава се в един online независим американски label, за progressive музика : www.fossil-records.net. А online могат да се чуят няколко песни в www.last.fm и www.myspace.com под името Heptagram.

— Разкажи ни как те откриха от Z-Rock и какво се случи там.

— На майтап казах на брат ми, че ще му дам моя Boss Gt-8 за един концерт, ако ми уреди интервю там, та той се свързал с водещия, който пък се е изкефил, след като чул части от албума, и така ме поканиха.

— Какви са бъдещите ти творчески планове?

— Да се оборудвам яко, останалото ще си дойде на място.

— Какво те чака след ЕГ „Пловдив“?

— Надявам се само хубави емоции и успехи.

Провел: Еница ГАБРОВСКА

Влюбените двойки на ЕГ „Пловдив“

Кейт и Нед, 11-к клас

— От колко време сте заедно?

5 месеца и малко.

— Как пламна искрата?

Кейт: Както пламва при повечето - познаваме се от доста време, опознавайки ме, той започва да ме харесва и после просто ме накара да реша, че той е човекът, с когото не бих имала нужда от нищо друго.

Нед: Ами аз я харесвах от 9 клас.

— Опишете другия с 3 думи.

К: Грижовен, любвеобилен и търпелив.

Н: A dream come true.

— Най-красивото ви преживяване?

Н: Може би най-яркото е от началото на август миналата година, когато се разхождахме на Гребната под топлия дъжд..

К: Ами, много са, но може би най-запомнящото се за мен ще си остане Коледният бал тази година, и то не за друго, а защото всичко, което беше казал, че никога няма да направи, стана - облече костюм, сложи обувки и танцува, и, честно казано, бях много изненадана, защото всичко си беше по негова инициатива.

Петя Костова, 9-д, & Димитър Гошев, 12-к

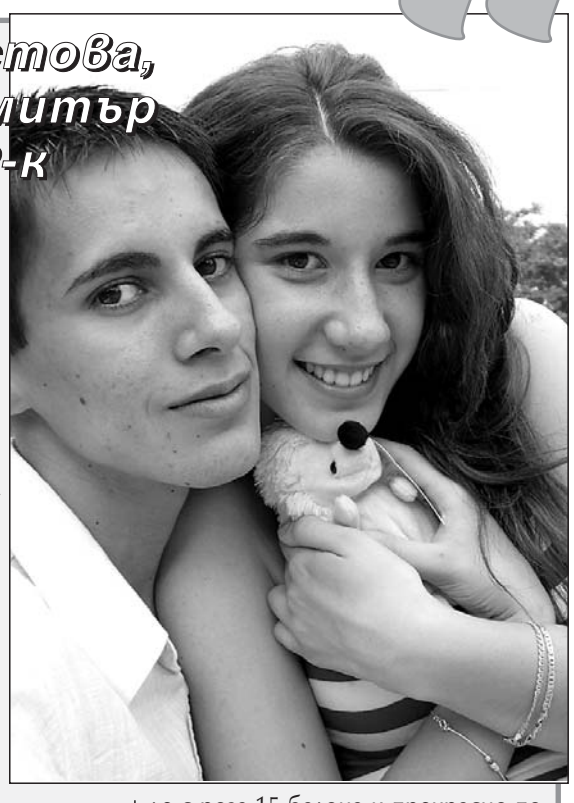

— От колко време сте заедно?

Димитър: Две невероятни години!

— Как се запознахте?

Петя: Ами, познаваме се от 11 години. Със сестра му сме неразделни за цялото това време, а между нас двамата някакси пламна любовта. :)

— Опишете другия с 3 думи.

П: Много: умен, добър, секси. Ама много сте лоши, не ми стигат толкова малко думи. :)

Д: Мила, нежна, любяща... и 100 думи са малко, за да опиша всичко, което мисля за нея. :)

— Най-красивото ви преживяване?

П: Ох, сърцето ми пак се разтупти. Родена съм в 1 часа през нощта. На моя 15-и рожден ден Митко дойде с роза,15 балона и прекрасно подаръче в загадъчна кутийка. Бях толкова щастлива и изумена, че и сега даже нямам думи да го опиша! :)

„Ти си сама!“

Снимка на Еница Габровска

Ти си сама. Харесва ли ти да бъдеш сама..? Кой може да отговори обективно на този въпрос? В него се крие заряд, на който трудно може да се устои.

Ах, как искам да чета мислите на другите. В повечето случаи хората премълчават истинското си мнение, отговорите на зададените им въпроси, истинските си мисли и най-вече чувства - те, чувствата, винаги остават неизказани. Затворени в душата, чакащи да бъдат открити. Но кой и как ще ги открие, като ги държим заключени толкова дълбоко в себе си, че дори понякога самите ние не знаем за съществуването им. А изглежда толкова просто изричането на думи.

Разхождам се във втория по големина град в страната. Един от най-модерните, с нови постройки, с нови пътища. Въпреки това, градът изглежда сякаш след война - мръсотия, кал... Разхождам се... Вървя в права посока, вървя и не е нужно да криволича, не че няма хора по улиците, не. Има, но те сякаш несъзнателно правят път на движещите се сенки. Вървя сам-сама сянка на себе си. Осъзнавам, че хората около мен не са истински, те не са реални. Има толкова самотни хора и никой, никой не ги вижда наистина. Те се крият зад собствената си маска и сами не проумяват това свое действие. Вървя сред развалини... само небесните тела се отразяват на повърхността. Небето е чисто и ясно (или поне така изглежда), за разлика от нашите души. Сами се губим в себе си. Вървя и не мога да осъзная, че наистина го правя. Механични действия на краката ми ме водят все по един и същ път. Връщам се към действителността, а тя съществува ли? Няма какво друго да ме разсея освен неоновите светлини на бензиностанцията. Презареждам и продължавам. С широко затворени очи гледам света, а той дали ме вижда? Сигурно да, но просто не ми го показва. Сама със света се втурвам. Друг път отново ще презареда, но друг път. Вървя и усещам шумоленето от падащите листа - време е. Качвам се по стълбицата, която ще ме изведе до моя празник. Празник на душата, празник на сърцето. Сама. Така тръгва всеки и така завършва - сам. Не е казано, че трябва да си сам от началната до крайната точка, но така е отредено всекиму. Въпреки опитите ни. Въпреки всичко. Никой не те познава по-добре от самия теб. Никой не може да те влачи на буксир. Никой не може да те обича повече - ти си нарцис - влюбен в себе си. Винаги си бил егоист - време е да си го признаеш. Сама съм, сама искам да бъда. Така се чувствам щастлива, въпреки че трудно си го признавам.

Chudenka, 5.10.2007 г.

Мечтата

В съня си те виждам -
протягаш ръце,
поставяш ги в моите
с туптящо сърце.

Но сутрин различна
минаваш край мен -
така безразлична
в прекрасния ден.

И аз съм изплашен -
не знам как да спра
пред теб и безстрашен
да върна нощта.

Очаквам, че утре случайно
ще вдигнеш прекрасни очи -
мен да откриеш навярно
и моите смели мечти.

Нощта и деня ще се слеят
като нашите топли сърца
и моята длан ще поеме
твоята топла ръка.

На К.

Всичко се връща

Не, не съм Руши, нито това е за любовта, макар и да става въпрос за всичко, което обичаме. Забелязали ли сте, колко лекомислено хората подхождат към това, което притежават? А как плачат като малки деца, когато го загубят? Как проклинат, ако някой притежава нещо, което считат за свое? Забелязали сте, разбира се.

А помните ли последния път, когато наранихте някого, помните ли как сте се почувствали? Дали е било „е какво, трябва да съм егоист“ или „не му дължа нищо“, или просто ей така, защото за вас другият човек не означава нищо. Лошата реалност е, че човек вече не търси проблема у себе си. Да, всички са цили-вилизовани компетентни и толкова големи алтруисти, че дори биха дали собствената си вина на другия. А май чрез тази „вътрешна нагласа“, която променя човешката съдба, хората се сближават само за да си нанасят по-точни удари. Дори любов от пръв поглед вече не съществува, нима хората си имат доверие? Не може и да си имат. Убиваме човешкото у другия, а след това го питаме защо хапе...

Но еволюцията определено е виновна за всичко, откъденакъде ще ни дава разум!? Този разум, който изсече милиарди дървета, който изби безсмислено хиляди животни и който върви срещу света, който му е дал и продължава да дава живот. Е, кажете ми, не е ли прекалила тази мръсница еволюцията?

Разумът ти дава и убеждението, че трябва да се самоубиеш... Виждали ли сте мравка, която върви срещу живота? Именно разумът ни е изградил общество, в което всеки цели собственото си благо. Строим замъци в небето, добре, там им е мястото, но каква им е основата!? Думите ни са като въглен - не горят, но чернеят. Сълзите ни са скрити, защото се срамуваме от тях. Вече дори няма хора, които наистина да казват това, което мислят. Не плетем вече лъжите си, а направо блъскаме с куките... Дори се страхуваме да изричаме истина, вече казана от някой друг, защото щяло да бъде банално, трябвало да се търси оригиналното.

Но всичко се връща. Този, който е замерял кал, не само ще си изцапа ръцете, но също ще бъде замерян. Този, който не е изричал истината заради нейната „баналност“, ще бъде смазан от нея. Този, който е наранявал, ще бъде наранен. А светът рано или късно ще отнеме разума от хората. Все пак сме по-гнили дори от Дания...

А ако сега умирате и ви кажат, че имате право на едно телефонно обаждане, на кого бихте се обадили и какво бихте му казали? А защо още не сте го направили?!

Автор: Матена Бабрикова, 11-к

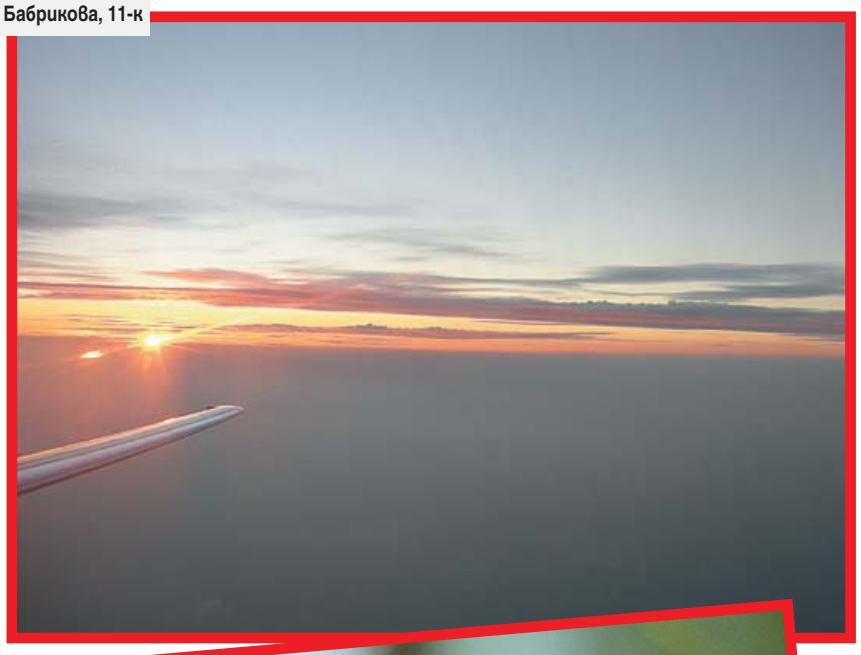

Автор: Николай Гарабедян, 10-е

Автор: Стефан Стефанов

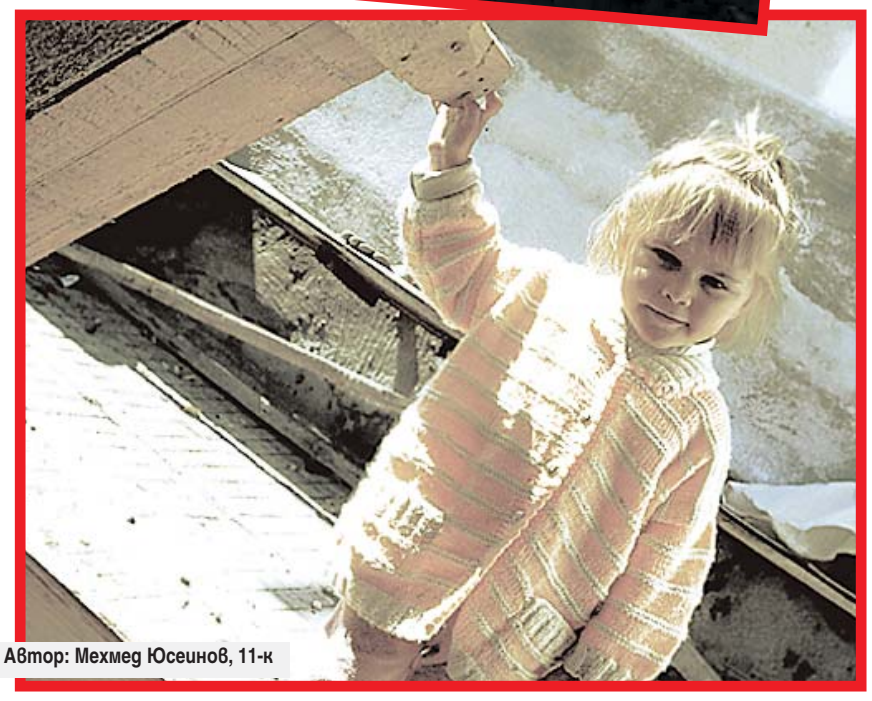

Автор: Мехмед Юсеинов, 11-к

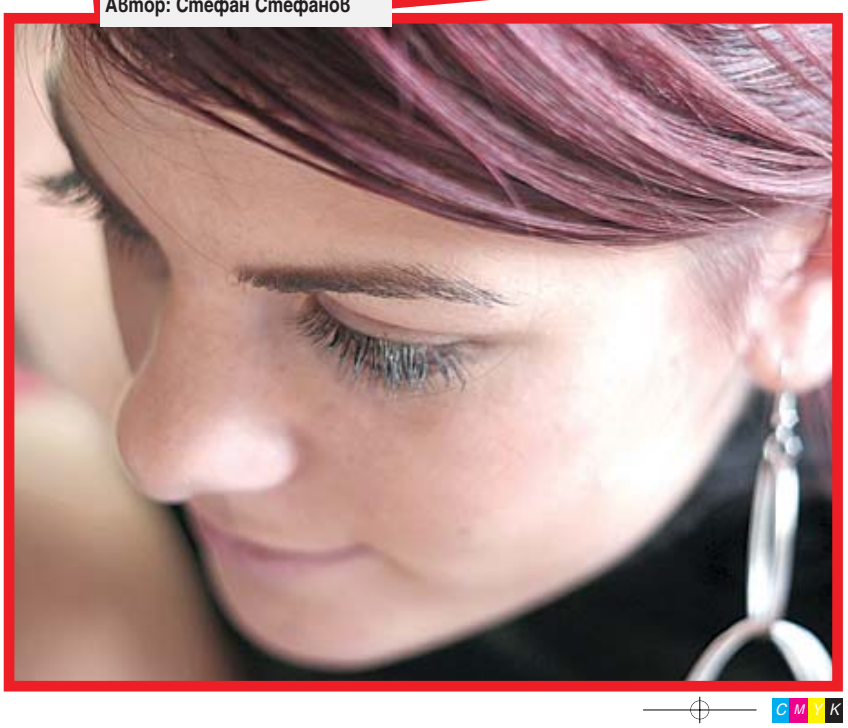

Светла Иванова:

Взе, че ми хареса, и ето ме тук

Рождена дата: 8.01
Зодия: Козирог

— Как и кога решихте да се захванете с немски език?

— Когато бях ученичка, имах една приятелка от Германия. Майка ѝ бе българка и всяко лято двете идваха в Хасково. Помежду си говореха на немски и ме запалиха по езика. Затова и - въпреки че на приемния изпит изкарах хубави оценки и бях идеална за английска паралелка, записах немски. Сега си мисля, че може би трябваше да уча английски.

— Как решихте да станете учител?

— Първоначално, когато завърших, изобщо не исках да ставам учител. Започнах работа в една фирма, но не останах очарована. Реших да пробвам като учител и да видя дали ще ми допадне. Взе, че ми хареса, и ето ме тук.

— Интересувате ли се от немска музика и култура?

— Разбира се, поддържам постоянна връзка с германците. Работата по подготовката на немска диплома изисква от мен да се интересувам от актуалните събития, да влизам в немски сайтове.... Иначе няма как и знанията ми да бъдат актуални. А относно музиката, познавам Рамщайн от сина ми.

— Посещавала ли сте някога в Германия?

— Да. Когато бях в езиковата гимназия в Хасково, всяка година бях там. Няколко пъти съм ходила и на специализации.

— Смятате ли, че новите технологии трябва да навлязат в процеса на обучение?

— Определено, съвременното обучение без технологии е морално остаряло, немислимо...

— Като учител, преподавал и на английски, и на немски паралелки, смятате ли, че едните получават повече привилегии?

— Ами, май да. Те имат повече поле за изява - било то от материална подготовка, защото имаме медиа център, където могат да работят с мултимедиа, има и германци преподаватели. Английските паралелки изглежда са в по-неизгодно положение - нямат англичани и изпити за диплома.

— Любими книга и филм?

— Любимата ми книга е „Диагностика на кармата“. Тя отразява начина, по който поведението и начинът ни на мислене определят съдбата ни. Харесвам я защото съдържа неща от живота и точно там намирам решенията и отговорите на много проблеми. Нямам любим филм, но предпочитам да гледам исторически филми.

— Имате ли хоби?

— Музика и спорт. През студентските си години съм тренирала волейбол и все още ми харесва. Сега ходя предимно на фитнес. Обичам да чета книги, но време за това ми остава единствено през лятото.

— Какво ви кара да се усмихвате?

— Умея да се радвам и на съвсем дребните жестове.

Провел: Мая КУМАНОВА

Отвъд ЕГ „Пловдив“

От тази учебна година Ренате Грубер вече не преподава в ЕГ „Пловдив“. Всички учители и ученици с уважение си спомнят за нейния професионализъм и начин на преподаване. Но въпреки че е в Германия, тя не ни е забравила. Г-жа Грубер изпрати коледна картичка на гимназията с най-добри пожелания към всички учители и ученици. Освен това тя подпомогна финансово създаването на учителски браншови съюз. Учителската стачка, продължила близо месец и половина не постигна очакваните резултати, а отсъствието на стачен фонд обезкуражи много преподаватели. Сред хората, които оказаха не само морална, но и финансова подкрепа, е г-жа Грубер. Тя остави незаличими следи в историята на ЕГ „Пловдив“ и в сърцата на своите ученици. Благодарим ѝ за любовта, с която си спомня за България, и чрез страниците на Делта Те искаме да ѝ кажем, че и ние няма да я забравим!

Seit diesem Schuljahr unterrichtet Frau Renate Gruber an unserem FSG „Plovdiv“ nich mehr. Alle Schueler und Lehrer errinern sich mit Freude an ihren Profesionalismus und Unterrichtsweise. Obwohl sie schon in Deutschland ist, hat sie uns gar nich vergessen. Frau Gruber hat eine Weihnachtskarte an die Schueler und Lehler unseres Gymnasiums geschick, in der sie uns allen schoene Gruesse bestellt. Ausserdem unterstuetzt sie auch finanziel das Schaffen von der Lehrerbranchverein. Die Streik, die ueber einem Monat dauerte, erreichte nicht das erwartene Ergebnis. Der Mangel an Streikfond entmutigte noch dazu viele Lehrer. Unter den Personlichkeiten, die nicht nur moralische, aber auch finanzielle Unterstuetzung geleistet haben, ist Frau Gruber. Sie hat unasausloeschliche Spuren in der Geschichte unserer Schule und in den Herzen ihrer Schueler hintergelassen. Wir bedanken uns recht herzlich fur die Liebe, mit der sie sich an Bulgarien errinert. Auf den Seiten von „Delta Te“ sagen wir ihr, dass wir sie niemals vergessen werden!

Превод: ban4ev

Очаквайте в следващия брой и интервю с Ренате Грубер!

Силвия ВЛАХОВА

Димитър Блянгов:

Приятелите ми от Английската бяха и си остават най-верните съиграчи

Димитър Блянгов е един от възпитаниците на Английската гимназия, които все още считат себе си за „старото поколение“. Ако попитате защо, най-вероятно ще ви отговори - защото випускът преди и след нас беше задължително на панс. В момента Блянгов се е установил в Ню Йорк и е един от стълбовете на БГ обществото и родните традиции там. Той е винаги готов да седне на маса със стари познати или да ги поучи с житейска мъдрост. Създател е на Бруклинската BG група във Facebook и е деен участник в още няколко от рода на The Rakia Drinking People of New York, US-Bulgarian Attorney Association и, разбира се, EG Plovdiv. Благодарение на една онлайн организирана среща, успяхме да седнем с него на една маса с две запотени чаши и да проведем този кратък разговор.

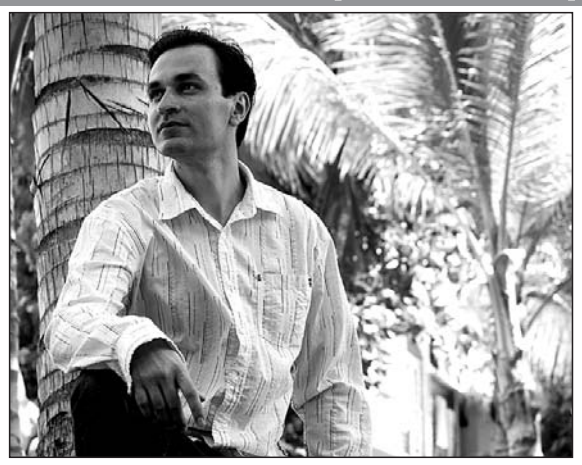

— С какво се занимаваш в момента?

— Имам малка адвокатска кантора в Ню Йорк. Предлагам комплексно обслужване на малки фирми и индивиди - визи, данъци, търговски договори, сделки с недвижими имоти, завещания, интелектуална собственост и авторски права.

Често ми се случва да прекарам по-голямата част от деня си в съдебната зала. Съвсем като по филмите е. Минус красивите журналистки, които нямат търпение да ме интервюират след всеки мой гениален процесуален ход.

— Как реши да станеш адвокат и защо точно в Ню Йорк? Това мечта от Английската ли ти беше още - може би някои филм от рода на „Уолстрийт“ ти е повлиял?

— Веднага след Английската завърших право в Софийския университет. Бях в последната си година в София, когато един мой състудент почти като на шега ми предложи да се опитаме да кандидатстваме в юридически училища (law schools) в САЩ. Взехме TOEFL „за загрявка“, и след това седнахме и държахме същинския „правен“ изпит - LSAT. Резултатите ни бяха достатъчно добри за да ни приемат. Мен в Ню Йорк, него в Луизиана. Дадоха ни и стипендии. Бях феноменално щастлив и още на следващия ден си купих еднопосочен билет. Това беше в началото на 2001 година.

През 2004 завърших право в Benjamin N. Cardozo School of Law в Ню Йорк със степен Juris Doctor. Специализирах международни търговски сделки и договори в Bucerius Law School в Хамбург, Германия.

— Можеш ли сам да си избираш делата, по които работиш, и с какво точно се занимаваш в момента?

— Принципно се опитвам да подбирам делата, които поемам. При всички положения се срещам с клиентите си, за да разбера какви са техните специфични нужди и дали бихме могли да работим заедно. Понякога ми се случва да реша да не се заема с дадено дело и да го прехвърля на друг адвокат.

Всеки юридически казус е интересен по своему, но мисля, че и шансът човек да се срещне с невероятни индивиди и житейски ситуации в Ню Йорк е по- голям, откъдето и да било другаде по света. Част от клиентите ми са независими продуцентски студия и понякога работим върху изключително интересни проекти, от другата страна на които са MTV, ESPN, Nike или National Geographic.

— Звучи невероятно добре, а така ли е всъщност? Адвокатската професия не е лесна, доколкото знам - голям стрес, малко свободно време, податливост на корупция - би ли я препоръчал на сегашните ученици?

— Адвокатската професия е свързана с интелектуална дисциплина и постоянен стремеж към усъвършенстване. Определено бих я препоръчал на всеки, който не се страхува да поема отговорност за професионалните си решения и умее добре да защитава позицията си. А ако става дума за помощ, на драго сърце бих помогнал със съвет на всеки, който обмисля да учи право в САЩ.

— Ако можеше да избираш мястото, на което практикуваш, къде би се установил?

— От гледна точка на професионално развитие, Ню Йорк е идеалното място за мен в момента. Възможностите за млад адвокат са наистина неограничени. Ако бях Бербатов обаче, бих отишъл да играя в Манчестър.

— Поддържаш ли още връзки със съученици и стари приятели от Английската?

— Абсолютно! Приятелите ми от Английската бяха и си остават най-верните съиграчи. Благодарение на www.els-plovdiv.com се запознах с бивши възпитаници на гимназията във всеки град по света, където съм прекарвал повече от седем дни (ОК, Адис Абеба прави изключение).

В момента нюйоркското лоби на ЕЛС сериозно обмисля създаването на фондация, която да подпомага финансово любимото училище. Това е проект, който има огромен потенциал!

Ивайло ПИСКОВ

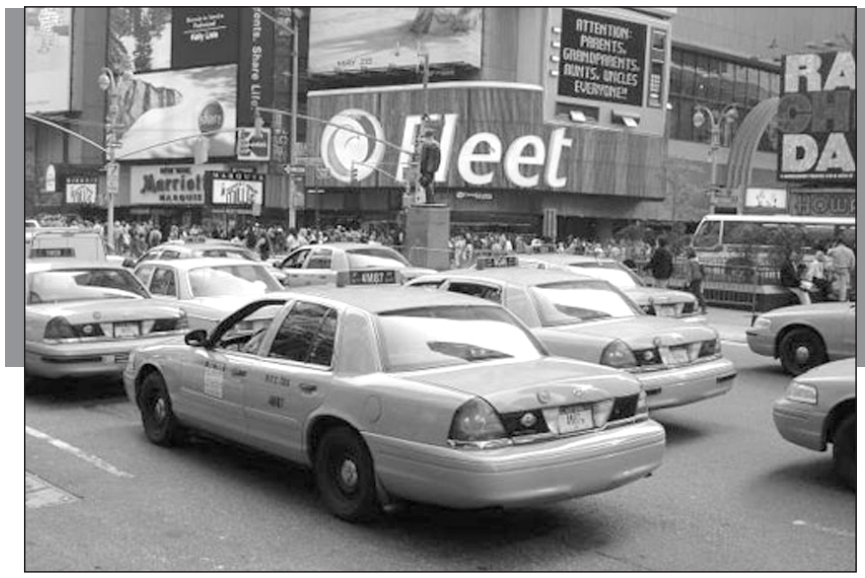

Спрете Земята! Искам да сляза!

Трябваше да послушам петте мозъчни клетки, които ми казаха да стана, когато беше време

Понеделник сутрин, първа смяна. Часовникът звъни безочливо в 6:00, целият свят се тресе и яростно се опитва да ме избута от леглото. Едва-едва протягам ръка към нощното шкафче, за да изключа алармата, и усещам колко е студено извън пашкула от завивки, виждам, че вън е тъмно, няколкото будни мозъчни клетки настойчиво ми повтарят да ставам, но мнозинството твърди, че трябва да поспя още половин час. Цялото ми съзнание прегръща идеята (или я стиска като удавник), а последното решение на мозъка ми, преди отново да изпадне в блажено безсъзнание, е „Ще хвана такси“.

Независимо дали това се случва само в понеделник, или се превръща в приятен навик, таксита са перфектен лек за хроничното закъсняване. С ръка на сърцето си признавам, че ако не бяха те, щях да пристигам където и да е навреме безумно рядко. Да не говорим пък в какво състояние щяха да са косата ми, дрехите, подбрани за 15 секунди по системата „първото нещо, което ти се изпречи пред очите“, и най-вече, душевният комфорт без обичайните 5-10 минути безцелно мотаене. Вярно, трябва да се заплати соленичка сума за това удоволствие, но с радост бих пожертвала спестяванията си в замяна на една сравнително нормална сутрин.

И така, таксита наистина се оказват идеалното средство за придвижване. И все пак, по правило, във всяка идилия се появява някое нагло проблемче, което неуморно досажда с нахалството си, а именно, таксиметровите шофьори. За толкова години пътуване с такси съм се срещала с изключителни професионалисти, които са учтиви, пускат приятна музика, не пушат в колата, карат достатъчно бързо, без да прекаляват с неправилните изпреварвания, и никога не псуват пред клиенти. Обаче.

Приказливият: Ако си спомняте как се чувствахте, когато часовникът иззвъня в 6:00 и прекъсна съня ви, значи сте наясно, че последното, което ви се иска в такъв момент, е да слушате безкраен екзалтиран рецитал за всичко от политиката на Саркози до дупките по пътищата. Но на шофьора, откровено казано, не му пука - той продължава и продължава, и развива километричните си теории за това как, ако имаше власт, щеше да оправи света, като очаква от вас потвърждение на всяка дума. Междувременно сякаш е забравил къде трябва да отиде и се шляе безцелно по пътищата с 30 км/ч, като ловко избира най-заобиколните. Поздравления, господа - светът не може да съществува без вас, отчаяно нуждаещите се от слушатели. Колкото до вас, пътници, имате избор - можете да го изслушате и да взимате активно участие в монолога му („Мхм, мхм!“) или просто да го помолите да помълчи. За разнообразие.

Изгубеният: Той никога не знае къде отива. Не прави разлика между ул. „Свобода“ 7 и ул. „Победа“ 31, мотае се над 15 минути из всевъзможни места и после се обръща невинно и казва нежно: „Ама ние къде точно отивахме?“, очаква от вас да го насочвате, с две думи, търси си компас, пътеводна светлина или извинение да не си отвори пътната карта. Вярно, никой не се ражда научен, но за целта има радиостанция, колеги, карти (не хапят!).

Супермен: В обикновения живот той е невзрачният репортер Кларк Кент. Но зад волана, мили мои, се превръща в кръстоска между Михаел Шумахер и Ръки Кармайкъл. Пътищата за него са небесата за Супермен - профучава между останалите, прави завои с ръчна спирачка върху леда, ръката му неуморно тормози клаксона, некадърниците, които имат наглостта да карат с не повече от 80 км/ч по градските пътища и, най-вече, нервната ви система. Псувните му, винаги цветущи и неумолими, се носят като музика около автомобила, който е Bugatti Veyron за него и купчина ръждясала тенекия за останалия свят. Бих му простила с идеята, че всеки има право да изживее мечтата си. Но колкото и да е прекрасно усещането, че си оцелял, че смахнатият шофьор не е помлял теб, колата и няколко дузини невинни пешеходци, великолепното усещане, че си ЖИВ, простете, но не държа да го изпитвам толкова често.

Като прибавим към основните типове шофьори по няколко цигари в затворено непроветрено пространство (или отворен прозорец в 6:30 сутринта през януари), ужасяващ избор за музика, недотам човешки разбирания за лична хигиена и изкуствено завишена цена за цялото това удоволствие... Трябваше да послушам петте мозъчни клетки, които ми казаха да стана, когато беше време. И все пак, когато на крака ви му се наложи да стъпи в такси, най-важното умение, което трябва да притежавате, е нито да изслушвате задушевни откровения за цената на киселото мляко, нито да оказвате първа помощ в случай на спукани от отвратителна музика тъпанчета. Това, което е необходимо да можете, за да оцелеете, е да казвате твърдо и неотстъпчиво: „Спрете тук! Искам да сляза!“

Мирела НИКОЛОВА, 11-и клас

Моят най-добър приятел - шоколадът

Аз много обичам да ям шоколад. Ям шоколад по три пъти на ден. Че и по-често. Сега поне имам относително приемливо извинение - зима е, навън е мрачно, мъгливо. Обхванала ме е т.нар. зимна депресия, а както много момичета ще ви кажат, депресиите се лекуват с шоколад. Или поне така обичаме да си мислим. Какво обаче става, когато зимата свърши? Отива ли си и любовта към шоколада. В никакъв случай. Шоколадът и всички шоколадови неща са ми любими. Значи това, от което имам нужда, е ново оправдание. Който търси, намира. Според скорошно проучване хапването на шоколад е полезно. Е, не колкото яденето на плодове и зеленчуци или редовното спортуване, но все пак.

Шоколадът освобождава „хормоните на щастието“, а парченце натурален шоколад дори е полезно за сърдечносъдовата система. Като добавим и удоволствието от шоколадовата СПА фантазия (масаж с шоколад, маски с шоколад) и вкусния аромат на шоколад в козметичните серии, имаме съчетание на полезното с приятното. Благодарение на антиоксидантите, които унищожават свободните радикали, кожата е по-здрава и по-свежа, а доброто настроение е гарантирано. А вие взехте ли дневната си доза шоколадово удоволствие?

Силвия ВЛАХОВА

Световните знаци

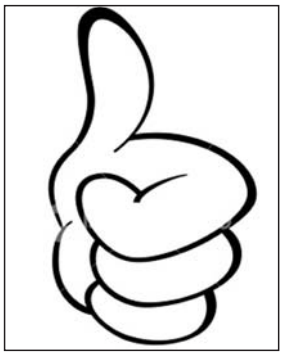

В Япония ОК е жест за пари

Има жестове, които са неотменна част от нашата култура. Те дотолкова са се срастнали с популярното си значение, че не бихме могли да си представим колко многопластово всъщност е то.Това става повод за колкото смешни, толкова и драматични недоразумения.

Жестът „ОК“ се радва на изключителна популярност в САЩ - 95% го разпознават като знак, че „всичко е наред“ (проучване на Bradley Game company).Смята се, че за първи път е използван в началото на деветнадесети век първо от вестниците, когато се развихря модата да се изписват с инициали някои от най-широкоразпространените фрази. Някои смятат, че произлиза от английският израз „all correct“, написан е правилно „oll korrect“. Други смятат, че значи „КО“ (от „knock-out“ в смисъл „ти си пълна нула“).Така го тълкуват французите.Според друга теория това е съкращение от Олд Киндерхук - родното място на един американски президент, чиито привърженици използвали жеста му по време на изборната му кампания. Интересен факт е, че в Япония ОК е жест за пари, а в Бразилия, Германия, Русия и някои средиземноморски държави е нецензурен жест. За жалост, никой не бил обяснил това на Ричард Никсън при посещението му в Бразилия през 50-те. Когато слязъл от самолета, той направил два знака ОК, което се счита за крайно обидно.

Жестът с вдигнат палец и свити пръсти се смята, че произхожда от Древен Рим, където изходът от гладиаторските двубои се решавал от публиката. Всеки гласувал: с вдигнат нагоре палец - „да живее“, или надолу - „да умре“. Днес той има смисъл на „добре“, „чудесно“ в САЩ, Русия, Бразилия, Египет,Ирак и др. Разбира се, значението се променя, ако в жеста се вложи агресия - в Иран и Гърция например е обида. Използва се за спиране на коли от стопаджиите или пък от водолазите, като индикация за изплуване на повърхността. В САЩ критиците Сискел и Еберт въвеждат израза „two thumbs up“, което обозначава позитивните рецензии.

Така че, ако сме решили да поемем на околосветско пътешествие, освен „Българо-?“ разговорник е добре да се осведомим какви са обичаите на народите, с които ще се сблъскаме.Светът може да е глобално село, но водеща в общуването ще си остане културата, градена с векове.

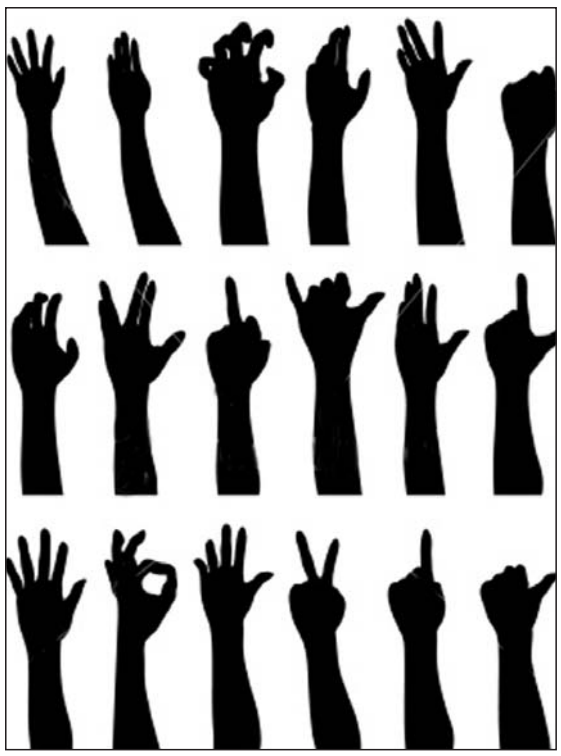

София КАРТАЛОВА, 11-з

Стачка, стачка, стачка...

2007 година със сигурност може да бъде определена като годината на стачките. Докато ние в България бяхме развълнувани от учителската стачка, Холивуд се подготвяше за стачката на сценаристите, която започна на 5 ноември 2007-а. Около 12 000 сценаристи станаха част от нея. По принцип, стачните действия били предвидени за лятото на 2008, когато изтича договорът на Актьорската гилдия с Алианса на телевизионните продуценти, но, вместо това, сценаристите сметнали за по-удачно началото да съвпадне с изтичането на техния договор. Причината за това е, че те се притеснявали от неефективност на действията си, ако до лятото се натрупат достатъчно материали за нормалното продължение на предаванията. Основните им искания са свързани с увеличаване на компенсациите от продажбите на DVD и разпространението на продукциите по интернет.

Друг проблем, който посочват стачкуващите, е незачитането на важната им роля в реалити предаванията и анимационните филми. Засега изходът е неясен, след 29 ноември преговорите се насочиха към положителен край и бе обявена четиридневна почивка, но на 4 декември всичко започна наново. До момента са изминали повече от 10 седмици от началото на стачката и според NBC Nightly News това струва над 1 милиард долара на американската развлекателна индустрия. Последната такава стачка е била през 1988 г. и е продължила 21 седмици и 6 дена. Сценаристите получават силна подкрепа от много актьори, макар на тях да им е забранено да участват в каквито и да било стачни действия. Ако посетите www.youtube.com/speechlesshollywood, ще намерите поредица от кратки клипчета, в които участват едни от най-известните филмови и телевизионни звезди, които по този начин заявяват своята позиция относно проблема. Политиците също са намесени - повечето от тях подкрепят сценаристите и дори се явяват като медиатори между враждуващите страни. Но все пак по-голямата част от американците не проявяват особен интерес към случващото се.

Въпреки че ние не сме пряко обвързани със стачката, тя ни засяга, тъй като голяма част от сериалите, които гледаме са спрени. Ако все пак искате да научите повече за развитието на нещата, посетете http://hollywood-strikes.blogspot.com/ или http://unitedhollywood.blogspot.com/.

Пламена ГЕОРГИЕВА, 11-е

Жаргонът - конфекция, създадена от другите

Ние, тийнейджърите, сме едно общество, което е част от света. Обществото ни, колкото и малко да е то, се нуждае от нещо, което да го отличава то другите, да го прави уникално, дори това да е жаргонът - непълноценно средство за общуване.

Ако приемем, че жаргонът е дреха, то еднаквото обличане в голяма степен ще е смисъл на едно обединение. Може да сме различни, но във всеки от нас има нещо еднакво, което съвсем не се ограничава в еднаквата дреха. И въпреки това дрехата е вид символ на единството.

Какво от това, че детайлите на еднаквите ни дрехи не са измислени от самите нас? Какво от това, че тези дрехи са една обезсмислена комбинация, която само „атрофиралите“ ни мозъци са способни да измислят? Според мен именно фактът, че ние сме го измислили, прави жаргона лесен и атрактивен при общуване, а дори и доста по експресивен. Може би това е уникалното в нас - самите нас, безумната комбинация. Но когато порасне и придадем смисъл на комбинацията, нека не забравяме, че тя е била във всеки от нас и че, рано или късно, всеки преосмисля безсмислицата.

Михаела НАЗЪРОВА, 8-и

Любовта Е...

Търси я, не се отказвай

Ставаш сутрин, намусен от представата за деня в училище, и се отправяш към банята. След известния престой там се обличаш и излизаш. Отправяш се към спирката, за да се качиш на рейс, препълнен и без твоята особа. Изкарваш часовете и преди да се прибереш, минаваш през кафенето под блока, за да видиш приятелите от махалата. И така пропиляваш целия си ден... Вкъщи се прибираш „скапан“ от учебните процеси и решаваш да поспиш малко, та дано да забравиш за скучно прекарания ден и да се събудиш с по- добро настроение. Но това не става. На следващия ден се събуждаш със същата празнота в сърцето - нищо не се е променило. Отново няма кой да те прегърне и да те утеши. Нямаш никого до себе си. А празнотата продължава все по- безмилостно да разяжда сърцето ти. И, в крайна сметка, се запитваш: „Има ли смисъл да я търся изобщо?! Дали ще я намеря някога?!“ Но така не става! Любовта не може просто ей така да дойде при теб. Не трябва да се затваряш в себе си и да мислиш, че няма никакъв смисъл. Трябва да продължиш да живееш, да продължиш да я търсиш в мрачния ден, обгърнат от сива и потискаща мъгла! Защото ежедневието ти ще стане много по-различно...

Някога виждал ли си отстрани влюбените хора? Бил ли си близо до свой приятел или приятелка, докато любовта е обгърнала сърцата им? Ако е така, значи ще ме разбереш много добре, ако - не, прочети го - няма да сгрешиш.

Когато усещаш онази топлина в сърцето си, която не може да се замени с нищо друго; когато знаеш, че има някой, който те обича, който държи на теб; когато си личи, че за някого ти си звезда, която ако угасне - тогава като че ли гасне и нечий живот, живееш само за тази звезда... Нещата около теб стават

Снимка от Ениця Габровска

съвсем различни. Проблемите, които преди са те дразнили, вече не значат нищо. Хората, които са ти били антипатични, вече не могат да повлияят на настроението ти по никакъв начин.

Какво си виждал преди, докато си се разхождал в парка? може би само деца, родители, катерушки и пейки? А знаеш ли сега, когато топлината в сърцето ти отново я има, какво ще ти направи впечатление? Децата пак ще си ги има, но този път ти ще чуеш смеха им, ще усетиш радостното им настроение. Дърветата пак ще си ги има, но този път ти ще разбереш колко мелодично се поклащат листата им.

Не знам дали си разбрал смисъла, приятелю, но приеми един съвет: По-прекрасно нещо от любовта няма! Търси я, не се отказвай. А ако вече си я срещнал, но тя не е споделена - бори се за нея! Дай всичко от себе, покажи й, че тя е слънцето, благодарение на което ти съществуваш. Обсипи я с нежността и топлината - такива, каквито винаги си искал да получиш от нея. И не забравяй - с постоянство и желание всичко се постига!!!

Петя КОСТОВА, 9-д клас

Амбиции в агония

В последно време е модерно Великаните да се питат взаимно: „Защо младите напускат страната?“. Да, защо? Каква ли може да е тайнствената причина, поради която си мечтаем да избягаме, да платим цената на самотата и трудностите в непозната държава...

Е, не твърдя, че имам достатъчно опит, за да се включа в „непосилното“ търсене на отговор, но ето го моето предположение - тук амбициите ни умират. Тук очевидно целта на всички е да ни забранят да мечтаем, да отрежат крилата ни. Защото в момента, в който човек надигне глава и направи една стъпка нагоре, изневиделица се появяват поне десетима, които го улавят за краката и започват усилено да го дърпат надолу.

Добре, може и да преувеличавам. Но това не обяснява очевидното - кой сложи стъкления похлупак! Чие дело е това, на което ставам свидетел всеки ден, на което и вие ставате свидетели, но се преструвате, че не забелязвате, притъпявате шока с истеричен смях, както главоболието се притъпява с обезболяващи. Как е възможно някои да нямат представа кой е Нострадамус, други да не са чували за Дикенс, трети да са безвъзвратно лишени от способността някак си да стъкмят нормално изречение? Какви си мислим че сме, ако пишем „планИтарна система“, „Оголемявам“, „камЬОн“ и после се радваме дивашки? Тази умствено осакатена сбирщина ли трябва да мине за „Новото поколение“?

Но ако има нещо по-трагично, това е печалният факт, че очевидно необразоваността ни е повод за гордост. И именно това е смешното, уважаеми „Великани“, защото живеем във време, в което светът е отворен за нас, за мечтите и стремежите ни, имаме carte blanche да постигнем всичко. Свободни сме, а се стремим да се върнем към състоянието „коне с капаци“. Не е ли абсурдно? Не е ли плачевно, че имаме свобода, за която хиляди са пролели кръвта си, свобода, за която бабите и дядовците ни не са могли и да мечтаят, но въпреки това сме банда палячовци и я пропиляваме?

Е, аз питам какво става с онази шепа амбициозни млади хора, които отказват да се смесят с тълпата? А какво става с едно цвете, което расте между плевели? Те изсмукват всичко, уважаеми - мечтите им, амбициите им, жизнената сила, с която се въоръжават всеки ден, преди да прекрачат прага на кое да е училище с напълно ясното съзнание, че нямат бъдеще вътре. Защото амбициите не могат да съществуват в задръстеното с предразсъдъци царство на безвъзвратно ослепените. Невъзможно е човек, който иска нещо повече от живота, да изтърпи свят, където всички се прекланят пред скудоумието.

Тъжно е, че преди толкова време Ботев е написал „Свестните у нас считат за луди“, но е жалко, че времето не е успяло да се пребори с този отчайващ парадокс. Болезнено е, че съм обречен, че ние сме обречени да прекараме живота си сред хора, с които не можем да разменим и дума, да мечтаем всеки ден, всяка минута за онзи свят, другия свят, в който не сме диамантите сред боклука.

Ето затова аз бих избягал, многоуважавани Великани. И съм убеден, че няма да бъда сам. Дори навън да е същото, дори хората, които ще срещна, да са същите коне с капаци, все така тъпоумно сгушени в безопасния вакуум под стъкления похлупак, няма да спирам да се надявам, че съществува град, държава, континент, свят, където никой няма да се опита да изтръгне крилете ми и да обрече мен, теб, нас на бавна и мъчителна духовна смърт.

Humbert

Нещо различно за Свети Валентин

BE MY ANTI-VALENTINE

Да кажеш „Обичам те“ и да подариш цвете на Свети Валентин звучи романтично... дали? Купуването на плюшена играчка за любимата или часовник за любимия не се превръща в нещо скромно и интимно, а в търговско тържество. Приятно е да получиш картичка с нежни думи от приятеля си, но дали това не става само и единствено на този ден - само на този ден подаряваш сърчице и даваш цялата си любов на човека до теб. Само на този ден той е по- специален, само на този ден си влюбен повече от всякога - защо?

Изненадата, чувствата и емоциите ще са много по-големи, приятни и истински, ако неочаквано получиш подарък, който ще значи много повече за теб. Нима е по-романтично месец преди определен ден да мислиш златно или сребърно да бъде бижото, или колко голям да е букетът и колко тъмни да са червените рози?

Тези „символи на обичта и загрижеността“ към човека отсреща няма да значат нищо освен „задължение“, ако не са подарени с желание, а не само заради датата 14 февруари.

Любовта и връзката с един човек не се водят по план, който всички трябва да спазваме, който всички трябва да следваме. Любовта не се води от правила или дати. Тя е нещо спонтанно, бликащо от душата на човека. Защо тогава трябва да превръщаме обичта в нещо комерсиално - в нещо, за което всеки трябва да разбере? Свети Валентин е точно това.

Не на последно място, Свети Валентин не е български празник. Защо трябва да празнуваме някакъв чужд американски празник? Вярно е, че в днешния свят много прегради между народите се премахват. Говори се за глобално село. Но ние трябва да запазим идентичността на нацията ни. Имаме не по-лоши празници, посветени на светли и чисти чувства и идеали.

Нека се замислим за същността на празника Свети Валентин. Заслужава ли да го почитаме толкова много? Дали показваме чувствата си само тогава и по собствена воля или просто го чувстваме като ангажимент? Не се ли е превърнало уважението в досадно задължение, прегръдката в израз на лицемерие, а усмивката не е просто сложена на лицето ни? Решете сами дали и как да празнувате Свети Валентин!

Анна-Мария ИВАНОВА, 8-г
Георги МАНОЛОВ, 10-е

Представете си...

Нека им кажем, че ги обичаме

Представете си, че ви предстои пътуване до далечно и непознато място, за което сте чували, но никога не сте посещавали. От една страна ви звучи интересно и забавно, но, от друга, се страхувате от неизвестното. Но точно в този момент се сещате за него, за своя най-близък човек, който винаги е до вас и ви подкрепя. И ви се прииква да го вземете със себе си, нали? Няма значение дали желаете да ви придружи, защото не искате да се разделяте за по-дълго време, или пък защото изпитвате нужда да споделите преживяванията си в непознатата земя. Важното е, че вие чувствате необходимост да сте там точно с този човек. А причината? Причината е една и проста - вие го обичате. Не говорим само за онази - единствената, изпепеляващата, оставяща ни без дъх любов. Става дума за обичта в най- чистата ѝ форма. Обичта към майката, обичта към приятелите, обичта към роднините. Защото всеки един от тях може да бъде най-близкият за нас човек.

А какво значи близък за мен ли? За мен близък е този, който по някакъв начин е докоснал сърцето ми и е оставил следа в него. Този, който ме разбира и подкрепя. Този, който се радва и страда заедно с мен. Този, който не ми помага да се изправя просто защото не ме оставя да падна. Това за мен е наистина близък човек. Точно поради тези причини бих искала да взема такъв човек със себе си, защото знам, че заедно ще изживеем невероятни мигове. Ако имам възможност да поканя свой приятел, не би ме интересувало колко ще струва и дали това не би ощетило мен самата. Понеже в живота има много радости, на които можем да се насладим напълно само ако ги споделим. Уверила съм се в това многократно.

Както Алеко Константинов, така и аз бих поела всички разходи на своя приятел само за да бъда с него. Може би някои биха казали, че въпросният приятел е използвач. Вие сами преценете дали човек, на когото държите толкова много, би могъл да бъде такъв. А дори и да е използвач, нима вие няма да имате полза? Ще се забавлявате, ще говорите и ще бъдете заедно, двамата. Ако продължим темата за приятелството и използвачите, много от вас биха стигнали до извода, че приятелите се използват един друг, но ние просто сме измислили други думи за това - подялба, помощ, подкрепа. Замислете се над думите ми и ще откриете смисъла им.

Нека се върнем на темата за това, кого от близките си бихме взели за такова пътешествие. Надявам се всеки от вас да си е помислил за поне един човек. Предполагам, че някои са се сетили за повече. Дотук добре, но сега се появява проблем - кого да вземете? Точно в такива ситуации разбираме кой ни е наистина близък и ни разбира. Добрият приятел ще каже: „Вземи мен!“, а истинският приятел: „Отиди с този, с когото желаеш и чувстваш по-близък!“ След това се надявам да успеете да прецените за кого от двамата по-важно е вашето щастие и да вземете със себе си този, с когото наистина ще се чувствате добре.

Струва ми се, че се поувлякохме с това пътешествие, сякаш то вече е планувано и предстои скоро. Нека мислим за днес, за това, колко хубаво би било да отидем при своите най-близки хора и да им кажем колко са важни те за нас. Да им благодарим, че ни помагат и подкрепят, че винаги ни изслушват и ако не ни разбират, то поне се опитват. Нека им кажем, че ги обичаме!

Посветено на Людмил Начев - един истински човек и приятел. Честит Рожден Ден!

Яна, 11-г

Спомените...

Дали искаме да сме сами? Може би - да, може би - не! А дали се обвързваме с някого само защото отново се чувстваме самотни, или тези хора ни напомнят за други, оставили следа в сърцето ни, или и двете?! Дали наистина сме привлечени от един същ тип хора, доближаващи се по характер с членовете на нашето семейство, или бивши скъпи приятели, изгубили се вече от хоризонта ни? Истината е, че спомените, които остават с нас, са по- болезнени дори от самото преживяване. Чакайки промяна, не забелязваме как живеем в спомените си и отново, и отново искаме да преживеем същото deja vu. Сякаш слушаме любимата си песен безкрайно и с всеки път тя ни звучи различно, носи и усмивка, и сълзи, завършвайки един цикъл от една още по- безкрайна смяна на чувствата ни. Упрекваме се за грешките си, но дали наистина са? Можем да се самоизтезаваме, но не можем да го преодолеем. Винаги остава нещо дребно с нас, което ни напомня: снимка (колко тривиално - ха,ха...); касова бележка на гърба, на която е написал собственоръчно телефона си и e-mail; картичка за рождения ти ден; писмо, което е било пуснато в шкафчето ти; а да не говорим за неизличимите от паметта ни моменти.

Колко не на място звучи всичко това, сякаш сме предопределени да понасяме болка, но всъщност не е така - ние просто плащаме дълга си за откраднатите приказни моменти! Няма значение кога, къде, как срещаме някого - не му мислете дълго, за да не пропуснете мига! - все някога ще дойде моментът, в който трябва да се върнат заровете в играта, не проигравайте късмета си напразно в една толкова хазартна игра!

Chudenka

Забранено за момчета

Нашествието на извънземните

Момичета, сигурно и на вас ви се е случвало представителите на силния пол да ви подмятат забележчици от рода на: „Момичетата падат от Марс“. А често ли се сблъсквате с преиначени интерпретации на Библията като: „И създал Бог човека, а след това и жената“? Досадно!!! Да, но, ако тръгнеш да им разбираш логиката на тези извънземни същества - момчетата, е препоръчително да се запасиш с много търпение, готовност да повтаряш до безкрай самоутвърждаващи реплики от рода на „Аз съм спокойна“ (пауза), „Аз съм безкрайно спокойна“ (пауза), „Те не ме дразнят“ (пауза), а след минутка ефектът се изразява в едно безпомощно „АУУУУУУУУУУ“.

Да, положението изглежда безнадеждно, но нека ви успокоим - спасение няма! Всички сме попадали в компания с преобладаващо мъжко присъствие и, за съжаление, знаем, че, веднъж подхванати, коментарите за компютърни игри нямат край. И как така не им идва наум, че ние не разбираме изречения като: „Каквото и да казват хората, с пет-шест фатон канона при три-четири рийвъри още толкова хай-темпоара за сторм, колкото и единици хидри да им пратиш - все тая!“

Много по-вълнуващо е да обсъждаме новото червило на Мейбелийн - Малинова целувка, което освен придаващо ослепителен ефект, е и водоустойчиво.Освен това ние поддържаме форма, правейки обиколки по магазините и се подлагаме на изпитаната шопинг терапия, а момчетата се затварят, за да гледат футбол. Какво има толкова интересно в това, че „Давид Виля в 80-ата минута отново е в атака, центрира в нападателното поле и успява да вкара гол. Но голът е отменен заради засада“. Всички са сломени. Отборът губи купата. А ние просто ще възкликнем искрено по повод на тази трагедия: „Какво толкова?! Да не би с това да се измерва смисълът на човешкия живот?!“

От всичко дотук разбрахме, че има моменти, в които момчетата са изцяло погълнати от компютърни игри, но все някога идва моментът, в който те трябва да си потърсят приятелка. И дори тогава те са като извънземни в нашите очи с невероятният си списък от изисквания:

- възраст: 1/2 години разлика;
- височина: над 1.75;
- коса: права и руса;
- мерки: 90-60-90;
- очи: сини;
- фигура: стройна, но в никакъв случай кокалеста;
- спорт: редовно посещение на фитнес залата.

Тези критерии, които нямат край, някакси ни напомнят за факта, че на момчетата им се удаваше работата с компютъра. Тогава защо не използват photoshop, за да си сътворят госпожица „ПЕРФЕКТНА“. И нека вложат креативност - тук всички ще се съгласим, че няма да имат проблем, та нали точно тя им помага при измислянето на фантасмагоричните качества на идеалната. Нека само да им пожелаем УСПЕХ!!!

Екатерина СТАНКОВА - 11-ж,
Екатерина ТАНЧЕВА - 11-ж

Химиците пожелават

Пожелание за много активатори за усмивките ви, любов с висока топлина на изгаряне, високо налягане, предизвикано от много купони, и силна концентрация на щастие във всеки ден от новата година! **11-е**

Пожелание за здраве, непоклатимо като калена стомана! **11-е**

Пожелания за повишаване на концентрацията на партита, увеличаване на температурата и градуса на настроението! Нека прехвърчат само положително заредени частици между вас и вашия любим(а)! **11-е**

Нека имате безброй успехи, повече от елементите в Таблицата на Менделеев! **11-е**

Нека да попадате само в ГЛАВНИ групи и ГОЛЕМИ периоди, да няма никакви инхибитори, да изживеете изпепеляваща любов, която да достигне топлината на изгаряне, да бъдете постоянно заредени положително и като екзотермична реакция да излъчвате топлина към всички! **11-е**

Пожелания за мощни катализатори на всички мечти и желания и достатъчно кинетична енергия за осъществяването им! Нека има силна концентрация на положителни чувства и емоции! **11-е**

Пожелание за по-ниска активираща енергия - за по-лесно преминаване през препятствията в живота, по- голям брой активатори - за ускоряване и увеличаване на емоциите и любов, по-силна и стабилна дори от ковалентна връзка! **11-в**

Новата година да ви протече като екзотермична реакция от здраве, щастие и късмет! **11-в**

Пожелания за много здраве и много, много ниска активираща енергия, за да протича с огромна сила реакцията на любовта! **11-в**

Нека 2008-а е година на повишаване скоростта на живота! С катализатори да увеличите активността си в работата и с много активатори да повалите конкуренцията! Нека биохимичните процеси в тялото ви да протичат равновесно и да ви носят здраве! Температурата ви да се повиши от присъствието на любовта! И нека цяла година да се смеете като под влиянието на райски газ! **11-в**

Нека с отделената си топлина да стопите нечие сърце! Нека страстта и желанието ви за живот си останат константа! Нека налягането се увеличава и концентрацията на приятели не намалява! Весели празници и по-леко с въглехидратите и етанола! **11-а**

Нека през новата година да имате висока концентрация на любов, хиляди молове усмивки и гореща химична връзка! **11-б**

ВРЕМЕ ЗА ГУБЕНЕ

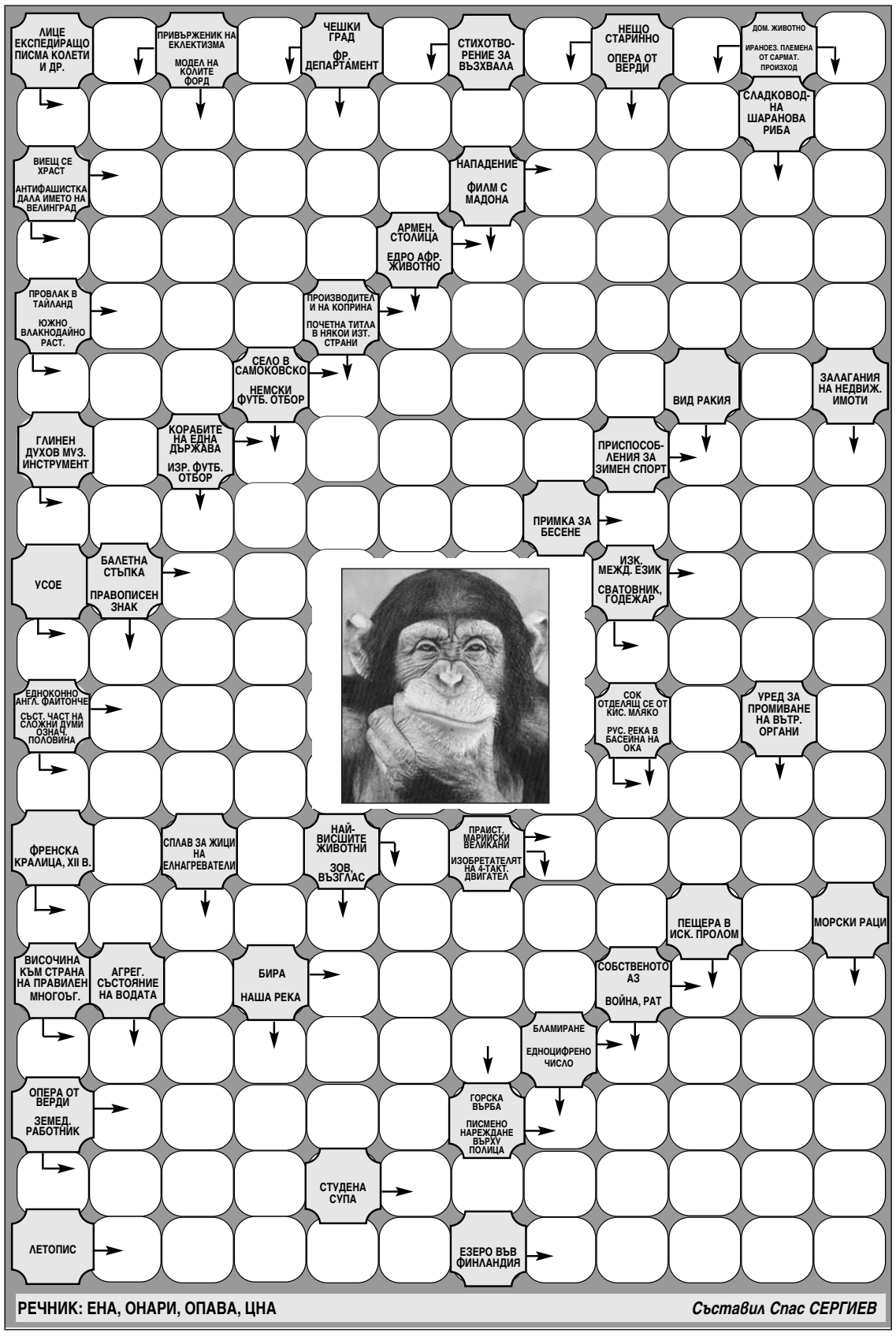

РЕЧНИК: ЕНА, ОНАРИ, ОПАВА, ЦНА

Съставил Спас СЕРГИЕВ

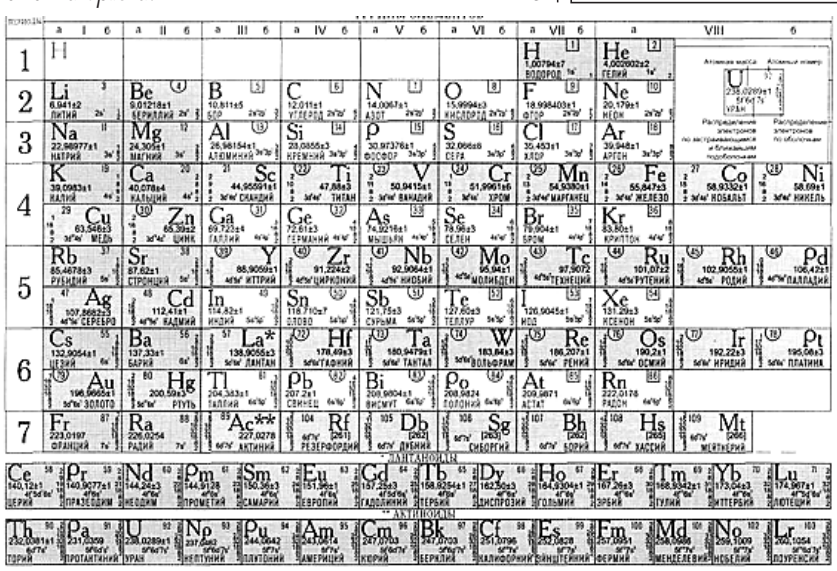

Нека в празничната вечер с по-голяма скорост да протичат правата реакция на веселието и незабравимите емоции, а да не се прояви обратната реакция, т.е. лошото настроение и лошите последствия! **11-г**

Любовта да идва със скоростта на светлината, да бъде катализирана от положителни емоции! Енергията да е нестихваща, желанията да изкристализират в успехи и здравето да е силно като неполярна ковалентна връзка! **11-б**

По идея на Дора ЧЕКАНОВА

Литературен конкурс

По повод годишнината от рождението на Ботев преподавателките в 11 клас госпожа Татяна Бакалова и госпожа Емилия Каменова обявяват литературен конкурс. Желаещите да участват трябва да напишат есе на една от двете теми:

1. Всички, паднали за свобода, дето и да е, са наши братя - пак по кръв, но само че пролята.

Атанас Далчев

2. Предизвикателството Ботев

Есетата трябва да са в обем 30 реда, 60 зн., а крайният срок за предаването им е 4.02.2008 г.

Най-добрите ще бъдат публикувани в следващите броеве на Делта Те.

Бюлетина №1 за по-красив Пловдив

Кандидат: Ани КОДИНОВА
Начин на изразяване: Чрез символи

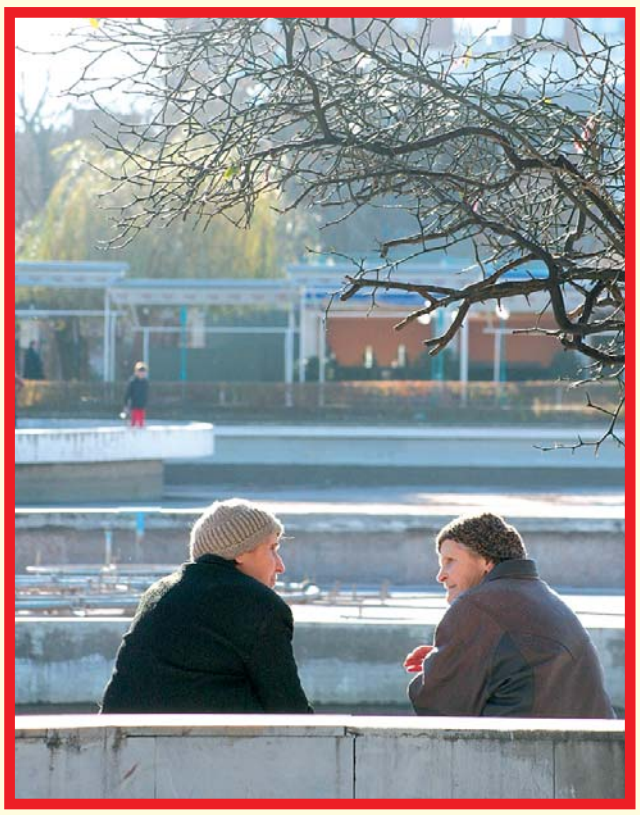

Бих построила повече паркове за всички, обичащи дълги разходки в слънчевите дни, радващи се на четенето на книжки, чакайки за среща или просто наслаждавайки се на времето

Бих построила велосипедни алеи за желаещите да губят времето си с колело през хубавите пролетни и летни дни

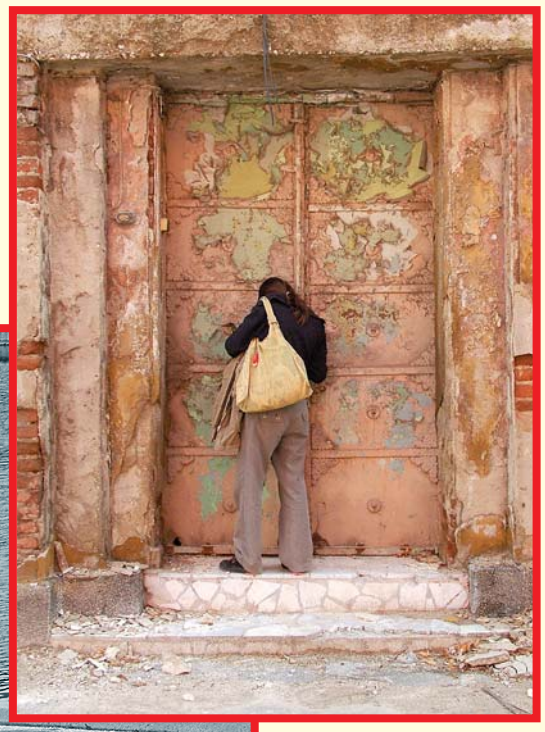

Бих оправила всички сгради, пометени от разрушителната сила на времето и безразличието

Бисери

✔ Нека да сме живи и здрави, но главно живи, защото много здрави се споминаха. (професор по физика в СУ)

✔ Както сте яхнали чиновете, тъй и вас ще яхнат в живота. (учителка по философия)

✔ И мъжът, и магнетофонът имат по две глави - едната за запис, другата за възпроизвеждане. (из лекция по Аудио визуални средства във ВТУ)

✔ Кой ще ми обясни разликата на различните постановки при свирене на обой? Ама че сте тъпи! Всеизвестно е, че при Италианската школа са го лапали целия, а при Френската - до половината, с трепереш език! (учител по инструментознание в музикална гимназия)

✔ Колеги, тук трябва да се мъча, докато стигна до удоволствието... в Германия, като бях на специализация, направо ми го вадеха готов и започвах да работя по него . (асистент - ТУ - София)

✔ Имам уши на най-невероятни места. (учителка МГ - Варна)

✔ Откъде се взе тоя прах? Излизайте, излизайте, че ще се опрашим. (учителка)

✔ Дойчо, не си играй с крокодилите! Няма да можем да ги съберем! (в час по практика в механотехникума във Варна)

✔ Подчертайте с кръгче. (учител по география)

✔ С две думи - вулканизъм. (учителка по география)

✔ Стройте се от мен до другото дърво! (учител по физическо)

✔ От тия два жълти триъгълника, ще изберем синия! (учителка по математика)

✔ Докато съм тук и ви чукам на тази маса, ще мълчите. (учител)

✔ Ученици, можете ли да си представите колко много насекоми е имало в палеолита, това не са стотици, милиони, милиарди, а десет хиляди!!! (учителка по биология)

✔ Ученици, кой по желание ще ми носи топките... (в час по физическо)

✔ Цар Симеон умира на 56-а страница, горе вдясно! (учител)

✔ Вие вече почвате да ме обиждате. Първо като ме видите, и веднага хуквате към тоалетната, сякаш съм ви някакъв диуретичен чай. (учителка)

✔ И Мишо много добре се справя, само дето си слага пълния член отзад... (учителка по немски език)

✔ Дядо Йоцо чувствал новата действителност, но не можел да я усети. (анализ на учителка по литература)

✔ Престанете да се изпразвате в часа ми!!! Имам предвид духовно! (учител)

✔ Момчетата са без облекло и се държат непристойно! (забележка от учител по физическо)

✔ Цял час чукам ли чукам, а вие - нито „Ах“, нито „Ох“! (учител в час по физика)

✔ Точно вие ли, момчета, не знаете къде да поставите пълния член... (учител)

✔ Сега ще отворя вратата и един по един ще ви изхвърля през прозореца. (учителка)

✔ Бисере, веднага извади пищова между кракатa! (учителка)

✔ Застрашава живота на съучениците си, като хвърля тебешир по тях! (забележка в бележник)

✔ Ученикът мете двора в час по биология! (забележка в бележник)

✔ Ученикът слуша музика в час по музика! (забележка в ученически бележник)

✔ Сега ти тургам среден, да знаеш че още няколко пъти ще те мина!

✔ Няма да се събличам, направо почвам. (учителка по литература)

✔ Аз се мъча да ви обясня, а вие само говорите, само се пипате. (учителка)

✔ Другия път, като правите контролно, ще съблека всички момичета по монокини, да видя тогава къде ще си крият черешовите топчета. (учителка по история)

✔ Искам да видя физиономии, които мислят. (учителка)

✔ Ще ви го покажа, за да го видите визуално. (учителка)

✔ - Чукането отвън ли ви разсейва, колеги?

- Да, но ще видят те! Следващия път ще ги пратим те да карат лабораторно, а ние ще чукаме! (между асистент и колега от ТУ - Пловдив)

✔ Иди в ъгъла и изобрази пребита кокошка, която се мъчи да се закрепи на перваз. (учител по история)

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА

ВОДОРАВНО: Експедитор, Лиана, Атака, Пеева, Ереван, Кра, Свилари, Юта, Алино, Флота, Ски, Окарина, Клуп, Па, Идо, Усой, Сват, Кеб, Полу, Цвик, Онари, Маргарита, Пиво, Его, Апотема, Блам, Атила, Трата, Орач, Таратор, Анали, Инари. **ОТВЕСНО:** Еклектик, Скоба, Пара, Сиера, Апоел, Реотан, Опава, Фрайбург, Тича, Ена, Али, Апел, Ода, Слон, Примати, Евита, Ива, Старина, Ото, Три, Отело, Цна, Бран, Крава, Сливова, Елата, Каракуда, Иригатор, Алани, Ипотеки, Омари.

В рубриката „Отворени публикации“ може да изразите свободно своето мнение. Изпращайте писма, статии, снимки, карикатури и др. на електронната поща на „Делта Те“:

deltate@gmail.com,
за рубриката „Отворени публикации“.

Редакторският екип

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Редакторски екип:

Еница ГАБРОВСКА, 0877 140 354,
Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 0886 443 628,
Мая КУМАНОВА, 0885 579 455,
Николай ГАРАБЕДЯН, 0885 299 944,
Станислав ЛАСКОВ, 0889 060 418

Репортери:

Георги МАНОЛОВ, Мирела НИКОЛОВА,
Пламена ГЕОРГИЕВА, София КАРТАЛОВА

Фоторепортер: Николай СУВАНДЖИЕВ

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив